

Індекс 97835

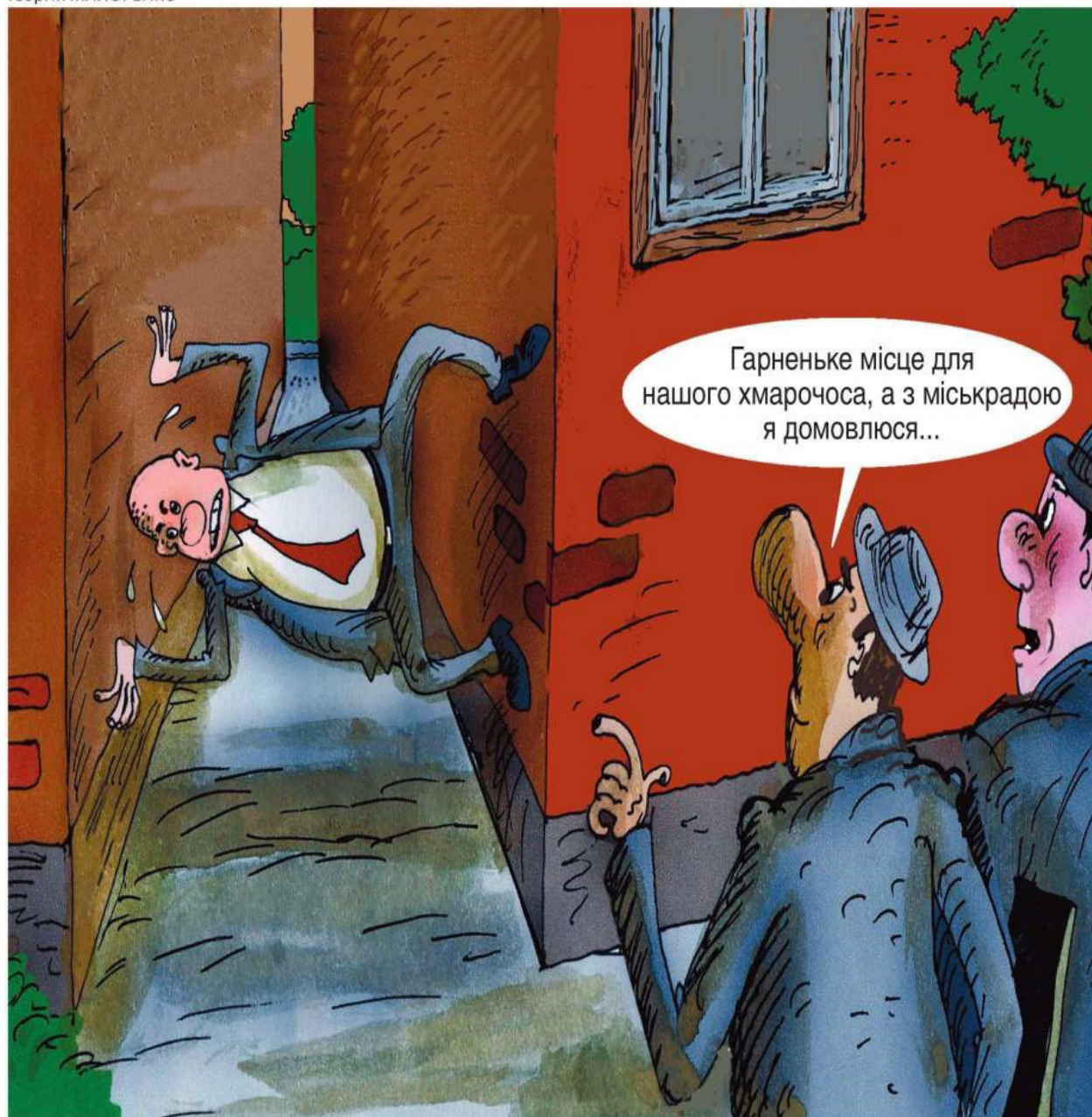
ВЕСЕЛА

№ 6 • 2017
червень

ПЕРЕЦЬ

РЕСПУБЛІКА

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ГАЙНО

СЛАВЕНЬ ПЕРІОДИЧНО-ГОП-ГОП-ГОППОЗИЦІЙ!

При владі бути – треба щось робити,
Відповідати хоч би раз на рік;
Втомивсь у владі – є де відпочити:
Гоп-гоп! – дрейфуй в гоппозиційний бік!

ПРИСПІВ:

Гоп-гоп! Гоппозиційності період,
Він може бути прибутковим теж:
Гоп-гоп! Гоп-гоп! – вигопуєш, як привид,
На болячках, на недоробках теж.

Злочинна влада, платить, улещає,
На округ зайвий виділить мільйон;
Для відпочинку кращого немає,
Ніж гоп-гоп-блок, гоп-гоп-гоп-«батальйон».

ПРИСПІВ.

Не хочеш, то й не ходиш засідати,
Корову водиш, вилами грозиш,
А любиш квас – спішиш в Москву літати,
Парфуми любиш – нюхати в Париж!

ПРИСПІВ.

Електорат твій в час цей забуває,
Як ти в злочинній владі кайфував,
Електорат на мітинги вчащає:
Надію знов на вибори поклав!

ПРИСПІВ.

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НАРОДНИЙ ЧАСОПИС «ПЕРЕЦЬ. ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА»

Панове прихильники і творці сміхового мистецтва!

Генеральна Сміхова Адміністрація Веселої республіки «Перець» закликає всіх, хто не встиг досі передплатити наш журнал, ліквідувати цей прикрий недогляд.

АДЖЕ ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НІКОЛИ НЕ ПРИПИНЯЄТЬСЯ!

Крісловаднa громада Веселої республіки «Перець», керуючись єдиним прагненням відродити часопис і працюючи задля цього на громадських засадах, закликає тисячі українців на батьківщині та за кордоном, котрі вже передплатили журнал, активно долучитися до подальшої популяризації видання, аби часопис дістав «друге дихання» і вийшов у наступному півріччі по-козацьки змужнілим на нові читацькі простори.

Залучайте до передплати й купівлі журналу друзів і знайомих, закликайте можливих українців допомагати з передплатою людям небагатим, надсилайте пожертви на розвиток видання, **організуйте передплату журналу** для бібліотек, особливо районних і сільських, для сирітських шкіл-інтернатів і дитячих будинків сімейного типу.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ Й УСВІДОМЛЕННЯМ ЗАГАЛЬНОЇ МЕТИ МИ ПЕРЕБОРЕМО НЕГАРАЗДИ Й НЕСТАТКИ НИНІШНЬОГО ЛИХОЛІТТЯ.

Майбутнє – за нами. І воно буде могутнє силою, багате здобутками і життєрадісне, веселе духом!

НАГАДУЄМО УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Для вітчизняних передплатників

Індекс (у Каталозі видань України, с.142)	Найменування	Періодичність виходу	Мінімальний строк передплати	Вартість передплати на 1-місячний строк	Вартість передплати на 6-місячний строк
97 835	Перець. Весела республіка	12 разів на рік	1 місяць	16, 05 грн.	90,30 грн.

ДЛЯ ЗАРУБІЖНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Індекс (у Каталозі видань України, с.142)	Найменування	Періодичність виходу	Мінімальний строк передплати	Вартість передплати з авіапересиланням на мінімальний 1-місячний строк	Вартість передплати з авіапересиланням на 6-місячний строк
97 835	Перець. Весела республіка	12 разів на рік	1 місяць	6 дол. США	36 дол. США

Контактні телефони: (044) 284-77-00; (044)456-83-27. **Адреса для листів:** журнал «Перець. Весела республіка», а/с.67, м. Київ, 01103.

Адреса для SMS-повідомлень: 050-510-91-64; 050-515-85-22. **E-mail:** Red.Perets2017@ukr.net.

Реквізити банку для грошових переказів на передплату чи розвиток журналу:

Гривневий рахунок: 26009129418 у БАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві; МФО 380805; код ЄДРПОУ 30970534.

Валютний рахунок: 26009556694 Public Joint Stock Company Raiffeisen Bank Aval, Leskova str.9, KYIV, UKRAINE. **SWIFT:** AVALUAUKXXX

Currency (валюта)	Correspondent bank (Банк-кореспондент)	SWIFT-code	Account number (номер рахунку)
USD	DEUTSCHE BANK TRUST COMPANY AMERICAS, U.S.A.	BKTRUS33	04-400-503
	THE BANK OF NEW YORK MELLON, New York, USA	IRVTUS3N	890-0260-688
EUR	RAIFFEISEN BANK INTERNATIONAL	RZBAATWW	55022305
GBR	BARCLAYS BANK London, United Kingdom	BARCGB22	83301931

НЕ ВІРЮ НІКОМУ З НАРОДНИХ ОБРАНЦІВ

Не вірю нікому з народних обранців:
Усі вони суть слимаки,
Юрба товстопихих, зажерливих ланців
З синдромом хапуги-руки.

Усі ці підсвинки, чи пак депутати,
В політику пруться за тим,
Аби лиш побільше у пельку напхати,
Безсовісно брешучи всім.

«Із грязі у князі» – то наша «еліта»
Усіх різнобарвних порід.
Змівся король – і змінилася свита,
Та щось не змінився цей світ.

Які б не були королі-королята
Про свій лише думають рот,
І пнеться-печеться про все тая Рада –
Чомусь тільки не за народ.

Та їх би негайно всіх гамузом
З парламенту прямо в тюрму.
Одного лиш знаю нормального хлопа
І вірю одному йому.

Не вибраний поки він в органи влади –
І то є суттєвий пробіл.
Я знаю: він гідний усе обійняти,
Тому що не безвз, не дебіл.

Особа серйозна, жорстка,
принципова
І справжній козак-патріот:
Ніколи на вітер не кидає слово
Та думає лиш про народ.

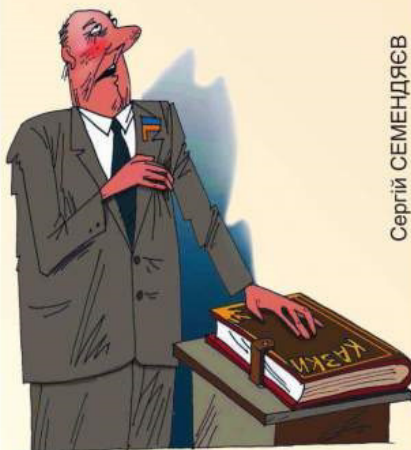
Душа там насправді така кришталева
І чиста, як крапля води,
І серце хоробре могутнього лева,
І руки такі золоті.

Та розум меткий, що усьому дасть ладу,
Язик як міцне долото:
Спроможний лиш він навести тут
порядок.

А більше, напевно, ніхто.

Мені таке миле, ізмалечку рідне
Його променисте ім'я.
Зізнаюся скромно, хоч це й очевидно,
Що це мій улюблений – Я!

Гнат ГОЛКА.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Малюнки Валерія ЧМИРЬОВА

УСМІХНЕНЕ ОБЛИЧЧЯ УКРАЇНИ

Людського сміху боїться кожен,
навіть той, хто вже нічого не боїться.

Микола Гоголь.

Слово оце моє урочисто-веселе про наш часопис «Перець». З якої нагоди? А з ніякої! Просто з огляду на його історію... Тому, що він завжди був не ото вам «що попало», як кажуть у нас у Харкові, а справдешнім широкомасштабним культурним явищем української ноосфери! Наклад його у найкращі часи сягав трьох мільйонів примірників. (Так-так, ви абсолютно праві – ніфіга собі!) А якщо точніше, то сягав майже трьох із половиною...

В чому ж, запитаєте, полягав секрет такої фантастичної популярності? А ви що, маленькі, самі не здогадуєтесь? Ви подивіться, які імена! Хто стояв у самих підвалах! Був би, скажімо, я Папою Римським чи яким-не-яким православним патріархом, от їй-богу, звелів би їх усіх канонізувати – і нині покійних, і живих! Ну, або – майже всіх. І обов'язково, щоби служби в соборах! І то не тільки канонічне «міо-о-огія ле-е-ета-а-а», а щоби щось із Степана Олійника, Сергія Воскресасенка, Павла Глазового... От, уявіть собі – стоїть батюшка з книжечкою і читає:

Після лекції Кіндрат запитав Мартина:

«Що таке дегенерат – риба чи рослина?»

Ну, відповідно, і парадія! «Гі-гі-гі!» Всім харашо...

У 1933 році трапилася із «Перцем» біда: совєцький уряд терпів-терпів критику на свою адресу, а потім взяв образився й уся редакцію просто перестріляв і пересаджав за звинуваченням у всіляких замахмах на життя святих і непорочних керівників держави. Чому я зараз оце згадую? Та тут таке діло... Випало мені нещодавно почути краєчком вуха, як одна – скажімо поблажливо – малограмотна людина ляпнула, буцімто «Перець» грішний тим уже, що виходив у часи СССР та був держаним виданням, себто – ледь не більшовицьким прихвоснем. Щось таке. Ну, не знаю... Може й так... А що?! Канешно, справедливо! Бо чого він видавався саме тоді, а не дочекався 1991 року?! Бо як можна було на тлі численних незалежних більшовицьких «Правд» і сталінської свободи слова фінансуватися державою?! Ганьба!! А ще, мушу зазначити, між владою та «Перцем» була справжня щира любов. Прямо кохання зі соловейком у вишневому садочку! Найзакоханішим з усіх був отой вусатий в галіфе та з люлькою: «Папінка – не пітка, правда, Лаврентій Палловіч!» Так любив, так любив, що Остапа Вишню заслали на десять років до печорських таборів чортзна за що, а головного редактора Василя Чечвянського розстріляли. Отака любов, справдешня, з безумствами.

У воєнні і повоєнні роки питання про «Перець» стало руба. Війна – штука невесела, розруха теж радощів не додає – ну тобі, як оце тепер – а солдату в окоп свійкий номер польовою поштою йде! А жінка його, а люд біля верстата, який все для фронту, для перемоги, теж число отримують! Розгортають сторінки, а там – яка-небудь гітлерівська харя і підпис який-небудь підходящий: «Хелло! Ла-ла-па!» І смішно, і серйозно, і саме те. Так і перемогли. А як ви думали?

Потім всьому було: компартія звинувачувала гумористів то в ідеологічно шкідливій писанині, то в перекручуванні соціалістичної дійсності, то ще в чомусь такому. Когось звільняли, але до стіни вже не ставили й не стріляли – і на тому спасибі. «Перець» більше був, як то кажуть, по аграрному профілю – регулярно подавав дописи читачів із критикою «недопків на місцях» у колгоспах і радгоспах, але зараз би сказали, що він боровся ще й із корупцією – і правильно би сказали! Ходили чутки, що чиновників найвищих рангів нудило прямо на робочий стіл, коли ті утримували в «Перець», і вони ночами молилися, щоби – свят-свят-свят – туди не вляпатися!

Анатолій Петрович Василенко, один собі, ну дуж-ж-же відомий художник журналу, розповідав, що, бувало, збереться штук двадцять дядьків за довгим столом у редакторському кабінеті і всьо!

І працюють до самої кукурівночі! Сидять-сидять, посадять – встануть, походять-походять – знову сідать. Курять-курять-курять, п'ють щось міцне (звісно ж – каву або чай), ледве-ледве з'їдають по якомусь кленовому листочку... Якщо відлучаються, то – тільки за фізіологічною потребою, і то – по-бістро, і то – не завжди, бо робота важливіша! Отак, поки не зроблять всього номера. Та якби всі так працювали, як вони, в країні нічого й критикувати було б!!!

Минуло кілька десятиріч. І от уже в часи незалежної і зовсім не більшовицької епохи один великорозумний чоловік і вчений «професор», котрого ми, без зайвих матоків (бо ж тут нас читають і дами), назвемо просто колишнім президентом України, в грудні 2013 року знову журнал закрив! От поставив хрест на «Перцеві» й усе! Типу, за нерентабельністю в залізних обіймах рентабельного державного підприємства «Преса України». Видать, сатирики не навчилися рентабельно співати «Мурку». Н-да-а-а... «Всіх удовлетворяет, а його не удовлетворяет!!» Чисто надворі тридцять третій або сорок шостий! Тут крутіше за Гоголя й не скажеш, що сміху боїться навіть той, хто вже нічого... Отже, зробив каку, отримав Майдан і втік під захист братньої спідниці.

– Уря-я-я!! – хором подумали перчани. Раз утік, то от прямо щас відновиться історична справедливість і наш славнозвісний український журнал відкриється назад!! А дулю!!! Рік минав, другий, третій – і нічого! Ніби й не було ніколи того «Перцю», ніби й законно його придушили «напередніки» і не варто допомагати його реанімувати. Живуть собі депутати, урядовці розміреним сімейним життям – то лаються, то цілються... Наче не під Богом ходять, наче нового Майдану не боїться... І лише чухмарять собі одне місце – потилицю маю на увазі. А ви що подумали? Гигієністи собі високочинно на лювотних обивательських квартирах і хоч би хни. Невже геть забули, що жили без «Перцю» в Україні – це ой яка погана примета! Смертельна, навіть. Один уже в грудні закрив, а у лютому полетів... Хіба так важко зрозуміти просту істину? Без слів! Отож.

Слава тобі, Святій Юрію, знайшлися добрі люди, і в 2017-ому «Перець» знову відродився. Бо ж куди далі? За якихось п'ять літ треба відзначати 100-літній ювілей! Пора потихеньку готуватися, сатиричну зброю удосконалювати – від гармат до макогонів, аби завчасно будити тих, хто спить чи підозріло чухмариться.

Кажете, ні про що журналу-дідугану нині писати?! Ну й даєте! А про спортивні змагання між пенсіями та ціною?! А про народні забави під назвою «реформи»! А про війну з Росією?! Оце останнє – просто ж «кіно і німці», яке собі років десять тому й уявити ніхто не міг! Та «Перець» пише тут такий «бойовий листок» – незгірш од того, що редакція творила у сорокові роки, коли ми з фашистами воювали! Бо людського сміху... І примірників тисяч сто-триста – на Кубань, в рамках ідеологічної диверсії.

А ви кажете, ні про що... Дуричні!

Та й який то вам дідуган?! Він – парубище із перцем ще ого-то!!! Усіх нас колись переживе! Дати йому лише волю та хоча б сотню тисяч передплатників на воскресіння! Навіть не на розкрутку! Бо він уже розкрутився! А для того, щоб він після вимушеного мовчання заговорив до всього українського народу. Бо що то, коли... Стоп! «Перець» не треба зайвий раз рекламувати! Бо що таке «Перець»?

Марка!
Фірмі!
Бренд!
Made in Ukraine!!!
Усміхнене обличчя України!!!
Без зайвих слів, значуща.

Геннадій СІДАШ.

Валерій ЧМИРЬОВ

Біла тарілка посеред українського Слов'янська була класичної форми. Тобто точнісінько таким цей літаючий посуд сотні чи навіть тисячу разів з'являвся перед витріщеними очима землян, які клянуться про зустрічі з прибульцями із міжзоряних світів. Утім, відразу помітив і невелику відмінність: оця штукенція зависла і зазмерла не горизонтально, як водиться, а вертикально – на ребро. Невже аварійна посадка? Йй-бо, так і є! Бо он поруч стовбичать кілька прибульців... Ура! Я з полегшенням зітхнув. По-перше, вони живі. По-дру-

ге, чужинці зовсім не страшні: ніяких тобі величезних зубів, пазурів чи хвостів. І кольором не нагадують озброєних до зубів «ввічливих чоловічків». Коротше, точна копія нас. Щоправда, вони зараз чогось стоять на головах... Проте, схоже, це результат невдалого приземлення тарілки. А може, на них якось подіяло донбаське земне тяжіння? Нічого, зараз спробуємо це виправити...

– Ану ... чеши ... від нас ... подалі! – люто прогарчав кремезний прибулець. – Щезни, кому ... кажу, поки ... трамваї ходять ... і я тобі ... ноги не поперебиваю!..

Дивись! Вони й гомонять по-нашому. А що лаються – не біда. Мабуть, досі перебувають у шоківому стані після виснажливої подорожі та твердої посадки.

– Я ж тільки хотів допомогти вам, брати по розуму! – почав встановлювати контакт. І закінчив.

– Замовкни! – перебив мене власник взуття 44-го розміру. – Ваш Бендера тобі брат! І Мазепа з Півлюрою!.. Відійди, бо вдарю!

– Мамо, а він нас не покусав? – злякано пропитував малий прибульчик. – Не заріже? А де його велика сокира чи ніж? І ще казали, що вони всі з хвостами і рогами...

Прибульчиха проігнорувала наївні розпитування. Натомість грізно мовила:

– Нехай тільки спробує! Я йому відразу всі очі видряпаю!.. Ходи-ходи, клятий укропе, ще на крок ближче!

Гм... Може, це ніякі не прибульці, а, скажімо, йоги? А

дуже агресивні, бо кров вдарилася у голови від довгого перебування догори ногами.

– Все нормально, шановні! – спробував їх заспокоїти. – Не буду вас турбувати. Ніяких проблем. Якщо вам подобається так стояти чи ходити...

– Бач! – чогось зрадів суб'єкт чоловічої статі. – Він, прибуду, на нашій же землі вже починає вказувати, як нам ходити! Самі знаємо! Ми споконвік тут прожили і ходили догори ногами, аж поки ви не приперлися і не почали нас розстрілювати з гармат і бомби кидати з літаків!

– Де ви прожили і де так ходили?

– Та де ж?.. На Донбасі, звичайно! Тут завжди всі нормальні люди ходили на головах. Це тільки бандерлоги, такі як ти, пересуваються ногами. І нас тепер змушують так робити. А хто не слухає, тих нещадно розстрілюють із усіх видів зброї!..

Я нишком почав озиратися довкола. З двох одне: або десь поруч є прихована камера для чергового телешоу, або у пошуку цих персон зараз вже збилися з ніг сердиті санітари із гамівними сорочками напихваті. Треба якось протриматися до підходу персоналу специфічного закладу, звідки, схоже, чкурнули його пацієнти.

– Що: і ваші донбаські діди й прадіди ось так дибудляли? – починаю тягнути час.

– І баби й прабаби також! – єхидно уточнила жінка. – Сказано ж: так було завжди, аж поки не настала Україна... Стоп! Ти такий і є чи тільки прикидаєшся?.. Ану зізнавайся – коли востаннє російське телебачення дивився? Чи хочеш сказати, що йому не віриш?..

Ху-у-ух. Ніякі це не психи! Це звичайні донбаські телепланетяни. Тобто донедавна нормальні люди, які потерпіли від брутального і агресивного впливу тієї ж супутникової тарілки, котра висить на будинку. Адже вони, горопахи, через знівсінілу російську пропаганду тепер приречені сприймати реалії у збоченому вигляді і взагалі догори дригом. А оскільки перекрити їм справа марна, піду собі далі.

– Мамо, а чому по телевізору казали, що у всіх українців аж дві голови? – почулося услід ще одне дитяче запитання. – Він же он, як і ми, – нормальний...

– Це був мутант! – авторитетно відповів батько. І відразу визвірився:

– Чи ти, пущь-вірінок, також російському телебаченню не віриш?..

Павло КУЩ.

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ! ЖИВІТЕ БАГАТО!

ІНСУЛЬТНА НЕВИЗНАЧЕНІСТЬ

Те, як дізнатися про інсульт, Іван почув з реклами, Однак повірити не зміг. (Таке буває з нами.)

– Дарма не віриш – каже Гліб. – Не спи, а встань раненько І спробуй хліб чи ковбасу Порізати тоненько.

– А як дізнатися про інсульт, – Іван торкає Гліба, – Якщо у мене на столі... Ні ковбаси, ні хліба?

НЕ ХВОРІЙТЕ!

Увага! МОЗ повідомляє: У відомстві грошей немає. Якщо й у вас грошей нема – На МОЗ надіятися дарма.

Про лікування і не мрійте. Будьте здорові, не хворійте!

НЕ ТУДИ ЗВЕРНУВСЯ

В реформовану лікарню Ледей старий добрався. – На що скажитесь? – Черговий лікар запитався.

– На життя. – Ледей-ледей почувся Голос пацієнта. – То вам, діду, не до мене. Вам – до президента.

ДОЗАТЯГАЛИСЬ

До Пеньківки зі столиці Прибуло цабе На підлеглих подивитись, Показати себе.

Прибуло й заговорило: – Люди! Земляки! Нам, щоб вижити, потрібно Затягнуть паски.

– Затягнуть паски. На чому? – Вигукнува Кузьма. – У людей вже ні сорочки, Ні штанів нема.

СМІШАТЬ НЕ АНЕКДОТИ

Вкраїнець посміятися не проти. Наш брат завжди мастак на анекдоти.

І є їх, як то мовиться, до ката! Та не вони смішать, А пенсія й зарплата.

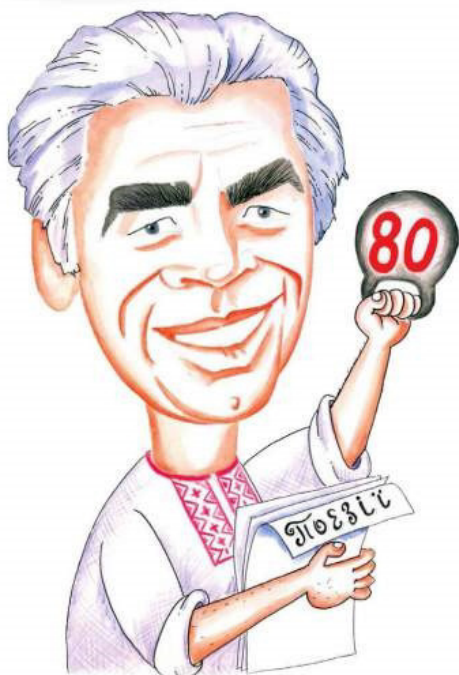
Олексій БОЙКО.

с. Пиків Калинівського району на Вінниччині

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА

Петру ПЕРЕБИЙНОСУ
— 80 —

ЗАСІБ ДЛЯ БАЛАЧКИ

Велике діло телефон. Телефон – це не розкіш, а засіб для балачки... Ось подзвонила мені Рая. Таємна моя симпатія. Голосок – як із того кінця світу. З Куренівки. Бесідуємо собі любо-мило. Коли це щось як запищить, як заскрегоче. І раптом – сердитий баритон:

– Кінчайте там базарити! Ви на моїй лінії...

– А чого це ми маємо кінчати? – спокійно питаю. – Чуєте, я з жінкою розмовляю? Кладіть слухавку – і все.

– Яку ще там слухавку?! – стогне баритон. – Тут лінії схрестилися. Назвіть ваш номер.

– А може, вам ще й прізвище назвати? – іронізую.

– На біса мені прізвище! – лящить у вусі. – Номер!

– Кладімо, Раю, слухавки, – перебиваю дразливий скрегіт. – Не дадуть поговорити ці нахаби.

«І що воно за мара? – думаю з досадою. – Та й голос начебто знайомий». Аж тут у двері – гуп, гуп. Відчиняю – тесть на порозі. Поруч живемо, через стінку.

– Максиме! – багряніє. – Це не ти ото щебетав по телефону з якоюсь дівулею?

– Ну... я, – зізнаюсь після паузи. – А що сталося?

– Як що? Ти ж мене нахабою обізвав!

– Та... це не вас, – викручуюсь. – Ви ж не нахаба...

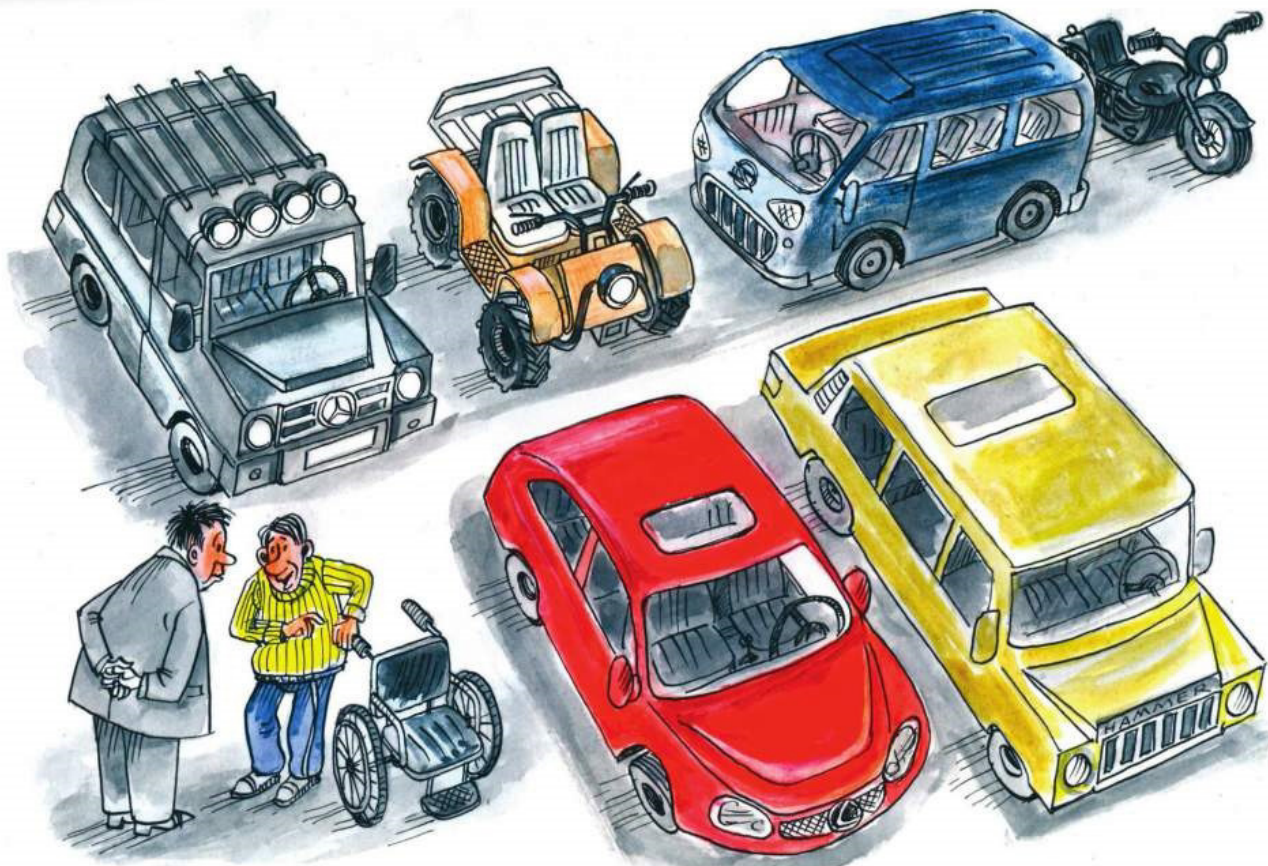
– Ну спасибі, зятьок! – образився тесть і додав фальцетом. – Розважив старого.

– Нічого, – втішаю. – Це ж я нахаба. Розпятакався... Ось назвіть мене нахабою – і ми квити.

Тесть дивиться на мене випуклими очима. Він би, може, й назвав. Але ж якому тестеві захочеться визнати, що його любя дочка вийшла заміж за нахабу?

Петро ПЕРЕБИЙНІС.

Валерій ЧМИРЬОВ

– А цей транспортний засіб на випадок зняття з мене депутатської недоторканості...

о роблять кляті капіталісти за рубежем, якщо держава або громада села чи міста неспроможна подолати ту чи іншу проблему? Вони знаходять господаря й віддають оту, здавалося б, невидну справу в приватні руки. За прикладом далеко ходити не треба. Згадаймо радянські часи з дефіцитами на все абсолютне, з тисячними чергами до державних закладів торгівлі. Нині, коли діє приватний бізнес, ідеш по ринку, а тебе самі продавці ледь не хапають за поли піджака: вибирай, мовляв, що на тебе дивиться! Дефіциту немає. Були б тільки гроші в кишені...

Задля саду-винограду

На околиці Вільнянська, між вулицями Русіянова й Польовою, є нічийна ділянка соток на десять. Що на ній, гадаю, читач здогадується – звичайні бур'яни, переважно будяки й карантинна амброзія. А ще досить кмітливі мешканці сусідніх вулиць влаштували тут сміттєзвалище. Як кажуть, ні уму, ні серцю! Мабуть, саме тому нас і не поспішають приймати до Євросоюзу – кому потрібні люди, які не вміють навіть за собою прибрати?!

Глянули на це неподобство пенсіонер Олександр Лісняк і його син Андрій та й вирішили, що на місці отого пустиря з твердими відходами можна створити гарний виноградник – і собі користь, і гостя навіть з іншої країни не соромно буде привести сюди. Та й ота ділянка розташована неподалік їхньої оселі. Але земля, всім відомо, нічийною не буває. Як тільки ви впорядкуєте її та посадите дерева чи виноград – одразу ж знайдуться ті, хто за ділянку таки відповідає, й запитують: «А на якій підставі ти, шановний земляче, отут господарською діяльністю займаєшся?»

Знаючи це, законослухняні громадяни Олександр Володимирович й Андрій Олександрович вирішили узаконити ділянку – або приватизувати її, або взяти в довгострокову оренду. Тож і звернулись із заявою до Вільнянської міської ради. Мовляв, наведемо там порядок – і вам легше житиметься, бо ніхто не колотиме очі, не скаже тоді, що міськрада розвела бур'яни й смітники! А невдовзі отримали й відповідь за підписом тодішнього міського голови Вільнянська Наталі Мусянко. Повідомлялося, що заяву розглянули депутатські комісії з питань земельних ресурсів та охорони довкілля. Але, зауважила Наталя Олександрівна, та земелька розташована на території Павлівської сільради. Мовляв, і раді допомогти, та не можемо.

Що залишалося робити Ліснякам? Подали

заяву до Павлівської сільської ради. 20 листопада 2012 року (запам'ятаймо, друзі, цю дату!) сесія сільради вирішила (цитую):

«З метою покращення соціально-економічного розвитку Павлівської сільської ради погодити надання земельної ділянки громадянинові Андрію Олександровичу Лісняку для ведення особистого селянського господарства площею не більше 0,10

ділянок у власність або в користування передбачена тільки із земель комунальної власності територіальної громади. А ота нічийна, закинута й забута всіма ділянка, виявляється, належить до державної! І, мовляв, якщо сільрада дозволить виготовити проект землеустрою, це вже буде порушенням чинного законодавства. Бачите, ще вчора це не було порушенням, а сьогодні – зась!

гектара із земель державної власності на території Павлівської сільської ради біля житлової забудови у Вільнянську по вулиці Русіянова (територія Павлівської сільради) згідно зі схемою, що додається».

Наш закон, як дишло?

Ось уже й дозвіл є! Можна починати господарську діяльність, наводити порядок, ліквідовувати сміттєзвалище й бур'яни, до весни готуватися. А щоб усе було за чинним законом, Лісняки подали ще одну заяву – дозволити їм виготовити проект землеустрою на цю ділянку. Здавалося б, які можуть бути перепони? Але у нас без них не проживеш!

Хто сказав, що закон не має зворотної дії? У нас, на Запоріжжі, він ой як має! На той час, коли Лісняки подали заяву на проект землеустрою (18 січня 2013 року), як повідомила їм павлівський сільський голова Катерина Плахотя, вже вступив у дію Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розмежування земель державної та комунальної власності». Народні обранці внесли зміни до Земельного кодексу. І стаття 122 його тепер указувала, що передача місцевими радами земельних

Господарі ділянки тепер Лісняки. Дозвіл для господарювання на ній їм сільрада видала ще за старою редакцією Земельного кодексу України. То, мабуть, і далі, до завершення їхньої справи, все повинно було б здійснюватися саме за нею, а вже подальші зміни в законодавстві мали б стосуватися тих, хто попросив ділянку пізніше, коли нова редакція Закону набрала чинності.

Катерина Василівна порадила заявникам звернутися до Вільнянської райдержадміністрації. Звідти, за підписом її тодішнього голови Володимира Черленюха, надходить відповідь, що передача земель сільськогосподарського призначення, тобто державної власності, – це вже компетенція центрального органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів та його територіальних відділів. А ще нагадав Володимир Васильович, що Лісняки мають право оскаржити рішення будь-яких органів у суді. І, до речі, мав рацію. Адже саме суд міг би врахувати те, що ділянку їм надали до того, як зміни до Земельного кодексу стали чинними, а ще дали дозвіл на розробку проекту землеустрою. І не було б, мабуть, подальшої непотрібної тяганини.

Ходіння по муках

Звернулись батько з сином до Головного управління Держгеокадастру (нині – Держгеокадастр) в Запорізькій області й отримали відповідь за підписом заступника його начальника Євгена Кузьменка. Повідомляв чиновник, що їхнє звернення уважно розглянуто. Але ж надані заявниками документи «не в повній мірі відповідають статті 118 Земельного кодексу України та не містять усієї необхідної для розгляду даного питання інформації». Головному управлінню україно необхідно, за його словами, знати місце роз-

Як стати класиком за життя?

Добре життя потребує доброї сатири.

Некролог – нарис про позитивного героя.

Загальне визнання означає, що тебе визнали й дурні.

Щоб були нові Гоголі й Шевченки, потрібні нові недоліки.

Письменник стає великим, коли на ньому починають добре заробляти.

Безсмертя графомана: пережити власні твори.

Чим вища письменність, тим легше стати поганим письменником.

Графоман – це наполегливість, працелюбство плюс бездарність.

Слабка сатира – це наклеп на дійсність.

Письменник-реаліст: писав тільки те, що друкували.

Сатирик-демократ: критикував лише простих людей.

Якщо дійсність смішить, гумористи стають літописцями.

Невеликий талант немає сенсу глибоко закопувати.

Без гумору обходяться дурні, без сатири – ідіоти.

Гуманність телебачення в тому, що воно підтримує слабкі фільми.

Афоризм – це добре відредагований роман.

Фігові листки потрібні для того, щоб люди звертали увагу на те, що вони затуляють.

Визнаному за життя іноді нічого залишити для визнання після смерті.

Сатирі далі нікуди відступати. Майже всі видання її і так друкують на останніх сторінках.

Аби поети не були такі вразливі, їх не били б так часто.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

ташування ділянки, правовий статус її, категорію земель, вид угідь. А в кінці – «та інше». Виходить, якщо Лісняки й нададуть ці дані, то їм знайдуть «та інше» й відішлють ні з чим?

Щоправда, далі Євген Іванович пояснює: «Вам необхідно отримати в територіальному органі Держгеокадастру, за місцем розташування земельної ділянки, викопіювання з кадастрової карти (плану) або інші графічні матеріали та довідку з державної статистичної звітності про наявність земель та розподіл їх за власниками, землекористувачами, угіддями».

Цікаво знати, хто все це так гарно придумав? Територіальний орган (відділ) підпорядковується безпосередньо Головному управлінню Держгеокадастру в Запорізькій області. То навіщо заявникові їхати в район і просити, щоб йому видали оті дані? Вони повинні бути в єдиній електронній системі цього відомства! А якщо їх немає, то відповідальному працівникові Головного управління не так уже й важко зателефонувати у Вільнянськ і запитати підлеглих. Натомість, як бачимо, все перекладається на плечі заявника, якого можуть у районі просто відфутболити.

Аби полегшити селянам «ходіння по муках», тобто, по бюрократичних кабінетах, працівники багатьох сільських рад беруть у них документи й оформляють у районних центрах, привозять звітні необхідні довідки. Бо не скрізь нині навіть маршрутки в села ходять... Та й чи зможе бігати по всіх інстанціях, скажімо, вісімдесятилітня бабуса? А тут – їдь і привозь, немає якогось папірця – знову їдь! Без альтернативи!

Про бузину на горі та... державний кордон

Звернулися Лісняки й у відділ Держгеокадастру у Вільнянському районі. Цікаву відповідь отримали вони від начальника відділу Володимира Копилова. Він зазначає, що та

ділянка розташована за межами населених пунктів Павлівської сільської ради Вільнянського району (відкрив Америку!). А далі:

«Але ж, згідно з програмним забезпеченням ведення Державного земельного кадастру – єдиної державної геоінформаційної системи відомостей про землі, що розташовані в межах державного кордону України (виділено мною. – П.Ю.), їхнє цільове призначення, обмеження у їх використанні, а також дані про кількісну і якісну характеристику земель між власниками й користувачами (аналог якої Ви можете побачити на електронній сторінці «Публічна кадастрова карта України»), запитувана земельна ділянка розташована в межах міста Вільнянська».

Тепер запитаймо, навіщо оці словеса про кадастр, державний кордон, характеристику земель, кадастрову карту (чому ще й не бузину на горі та дядька в Києві?). Коли вся відповідь – в останніх словах: «ділянка розташована в межах Вільнянська». І все! Навіщо заплутувати людей? Чи так декому цікавіше жити?

Та «найкраща» відповідь викладена Володимиром Федоровичем саме в останньому абзаці:

«Враховуючи існуючу розбіжність у визначенні місця розташування запитованої земельної ділянки та, в свою чергу, в розпоряднику цієї ділянки, розгляд Вашої заяви буде можливим після остаточного вирішення питання щодо встановлення меж міста Вільнянська».

Це вже називається – приїхали! Нічийний пустир зі сміттям завів відділ Держгеокадастру в глухий кут? Відтак уже чотири роки потому цвіте собі амброзія на тих нещасних ділянках сотках, гниє сміття, а люди, які готові навести там порядок, досі чекають... встановлення меж Вільнянська! Бюрократична тяганина триває. За ці роки тут уже квітнув би виноградник! Чи не пояснюється це народним прислів'ям: «Сам не гам, але й іншому не дам»?

Справді, досить «чітка» й «прозора» в Запорізькій області система виділення землі та оформлення документів на користування нею... Далеко, навіть дуже далеко, ми підемо, маючи такі реалії... І чекає – ніяк не дочекається – нас цивілізована Європа! Особливо з нашими смітниками й бур'янами-амброзіями! Але особливо – з бюрократичною тяганиною, коли над людиною відповідальні служби просто знущаються.

Пилип ЮРИК,
префект Запорізького сміхового округу

Володимир СОЛОНЬКО

– Дореформувалися... Вже і недоїдків нема.

СТРАТЕГІЧНА МУЖНІСТЬ

– Ху-г! Ледве вдалося вирватися з бандитських пазурів... Троє харцизяк оточили в темному провулку і...

– І як же ти викрутився?

– Через стратегічну мужність. Один підлітає з ножакою, а я йому – на! І готово. Другий підлітає – я йому так само – на! І відвалився. Третій підступає – я і йому – на! Він – туди ж, де й перші...

– І що ж далі?

– Все. Гроші закінчилися.

ОКРАСА ПРОГРАМИ

Окрасою програми пересувного цирку був старий беззубий лев. Якось під час вистави до директора з вираженими очима вривається уніформіст:

– Пане директоре, біда! У приборкувача відмовив пістолет.

– А навіщо йому пістолет? – спитав директор.

– Аякже! Щойно приборкувач припиняє пальбу, лев одразу засинає.

«МОНТУВАЧКА» ОДНА НА ДВОХ

Таксист, остерігаючись грабіжників, завжди возив із собою «монтувачку», залізяку для монтювання шин. Якось посадив двох на задні сидіння і повіз. Невдовзі один із пасажирів торкає його за плече.

– Шефе, закурити не знайдеться?

Таксист його «монтувачкою» по голові і запитує другого:

– Тобі також?

– Ні, ми одну на двох покуримо.

ЗА ОБРАЗУ СУДУ БУДЕ ОКРЕМЕ ПОКАРАННЯ

Триває виснажливий судовий процес. Усі учасники суду вже добряче втомилися. Нарешті суд готується до виголошення вироку і надає останнє слово підсудному.

– Що ви, насамкінець, можете сказати на свій захист?

– Десять тисяч, Ваша честь!

– Зрозуміло! Це вже близько до щирого визнання. А в яких?

– У гривнях, Ваша честь! На жаль, у гривнях...

– Зрозуміло, підсудний. Але Ви маєте бути свідомі того, що Ви щойно тяжко образили суддю. І за це доведеться теж нести окреме покарання.

ТЕОРІЯ СИЛЬНА ПРАКТИКОЮ

На вулиці інтелігентно одягнений жебрак просить подання:

– Не пошкодуйте копійчину нещасному автору на шматок хліба.

І при цьому роздає співчутливим громадянам тоненьку брошуру «Як швидко й законно стати мільйонером».

– Ви автор такої цікавої і корисної книжки, то чому ж ви жебраєте, – здивовано питає перехожий.

– Теорія сильна практикою, – відповідає автор. – І це тільки один із численних відкритих мною способів збагачення.

Повідомив **Іван ТОРБОХВАЦЬКИЙ.**

м. Одеса, 7 кілометр.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Ю. ІЩЕНКА)

— А це що за добродії на світлинах?
— Так це ж ваші попередники, пане міністр...

КОРОТКО КАЖУЧИ

До записника парламентаря: улюблена справа не та, від якої ви дістаєте задоволення, а та, котрій ви повністю віддаєтеся.

Не обов'язково зраджувати свої політичні принципи, досить дещо змінити кут зору.

Коридори влади — це подіуми, на яких дефілюють високі сановники.

Залишається тільки шкодувати, що часи святої інквізиції безповоротно минулися: у сучасній політиці теж чимало єресі.

З усіх шансів, які доля надає політикові, найбільш вагомим є останній.

У столиці перебуває розум держави, у провінції — її душа.

Наполегливий парламентар ніколи не змовчить, якщо йому не дають слова.

Опозиція: о, позиція!

Зиновій ГАРТ.

м. Слов'янськ на Донеччині

Галька схопилася вдосвіта і мерщій до дзеркала. Під лівим оком сяяв величезний «ліхтар». Обережно помацала-поторкала запухле око: «Ой! А, як же оце на роботу? Що люди скажуть? Ой леле...» Тут за спиною з'явився чоловік. Угледів новий «макіяж»: «Ти зовсім здуріла через ту декларацію. На яку лиху годину здалося тобі оте депутатство?» Жінка недобре зиркнула у відповідь і... — що з нею вкрай рідко буває — промовчала. Чоловік притих, а потім загворив далі:

— Я ж тобі казав, що теща-активістка...

— Мама! — різко обірвала напівслові, нагадуючи, як чоловікам потрібно називати жінчину родичку.

— Ма-ма! — нахабно по складах повторив чоловік. І вже вбік: — Сто кольок їй у печінку.

— Миколо! — Гримнула жінка.

— Я тобі казав? Оте твоє депутатство добром не кінчиться! — нервово заходив туди-сюди. — Нема жінки! Всьо! — вдарив руками об поли. — Кончилась хазайка! Все в активі, все в сільраді!

Віднедавна держава зобов'язала всіх причетних, хоча б маленьким краєчком, до влади подавати е-декларацію. Це все робиться для того, щоб скоренько побороти гідру корупції, щоб, значить, рядові громадяни-оптимісти з гордістю і захопленням дивилися вслід кришталевому чистому чиновнику чи депутату! Решта електорату, клацаючи язиком, все ж недовірили хитають головою: «Не може бути, щоб усеньке записав!» Записувати ж в ту документацію треба все, що було нажито за роки непосильною працею. Та, маючи і високий рівень IQ, годі сподіватись, що ви одним махом упораєтесь з проблемою подачі «папірчика» куди треба. А що вже говорити про сільського депутата чи депутатку, як у нашому випадку, у котрої дві-три корови, з десяток поросят, кури-гу-

ВИБІРКИ ПЕГАСА

СЮРПРИЗИ ВІД ОКСАНИ ЗАБУЖКО

Де я — там і буде Вітчизна
Оксана Забужко.

Впадають в розпач українці:
— Вітчизни, глянь, нема... Ова...
Коли Забужко у поїзді
Далекий десь перебува.

І цього явища причину
Вже знає навіть дівтора:
Оксана з Києва Вітчизну
З собою в мандри забира.

ЩОДО РІВНОСТІ

Перед Словом усі рівні.
Павло Мовчан.

Усі рівні перед Словом —
Тут перечить нічим.
Тож його й нікчема ловить,
А відтак калічить.

Юрій БЕРЕЗА.

— У Криму засмагали! Вам до психіатра.

Володимир СОЛОНЬКО

ДЕКЛАРАЦІЯ

си-качки-індики, двійко дітей-школяриків і чоловік, який не любить вашу маму! І що може оця проста жінка-депутатка втаїти від податкової служби? Звісно, як не старайся державу обдурити, все одно з тебе десять шкур здеруть.

Галька добросовісно до півночі складала список всенного добра. Записала й старий казан, що валявся в саду під парканом. Були в жінки сумніви щодо халабудини з трьох листів шиферу, в якій улітку ополіскується сімейство після роботи. Зрештою, зробивши помітку, залишила на завтра для уточнення. Переглянувши величезний список, жінка пересвідчилася, що не такі вони вже й бідарі. Задоволена пішла в ліжко. Але совість не давала заснути – а що, коли ненароком щось забула, не записала! Це ж якого сорому можна набратися! Як тоді людям у вічі дивитися?! Згадала про запаси в погребі. Почала рахувати й... Непомітно заснула. Прокинулася, як завжди, о 5-й. Голову свердлила думка про продану кумам Капшукам половину свині. Кум Василь, гад такий, ще й досі винен грошей. Та й кума Нінка восени тисячу позичила... Треба записати, не забути. Схопилася з ліжка, щоб додати борючку з свинею і куму-боржницю до списку, та час рушати поратися біля корівок. Напівсонний чоловік невдоволено щось буркнув.

Отак у клопотах і товкотнечі промайнув день. Вже й вечір. Повернувшись з роботи, Микола угледів отой список з переліком добра і приписку «кума Нінка!!!». Та ще й з трьома знаками оклику! Він розгублено

покривив перед очима – ніяк не міг збагнути, до чого воно. В голові заворушилися здогадки: «А може?.. Нащо?.. До чого тут 120 банок томату?» Чоловік не на жарт стривожився. Аж спина спітніла! «Невже Нінка проговорила? Я ж її просив! Я ж попереджав! Язик у цих баб, як мітла, – нікому вірити ніззя!» Тут у хату ледве заволокла ноги зморена жінка. Видно було по змарнілому обличчю, що недоспані ночі даються взнаки.

– Що це? – чоловік тицьнув аркуш під носа.

– А-а, – приречено махнула рукою, – то не твоє діло.

– Як це не моє? Ти куди зібралась? Від мене тікаєш? Слухай, якщо тобі кума Нінка щось лягнула – не вір!

– Та то ж мені треба оту е-декларацію заповнювати... замучилась я.

– А... А... нащо ти?.. – чоловік був неабияк здивований. Його переповнювало обурення і відчуття несправедливості. – Та яке до тебе діло тим казнокрадам? Яке у нас багатство? Ти ще запиши валянки – то ж спадщина від баби Векли. Ага. І швейну машинку, що дід з війни привіз. Як у нас доходи? Чи може холодильник той, що нам колгоспна профспілка на весілля подарувала? Та у нас «мобільник» один на двох, а ти про багатство!

Чоловік ще кілька хвилин виголошував полум'яну промову про недолугість влади на всіх рівнях, про незадовільний стан доріг, про недоброякісні продукти в «торгашів», про жакливу якість горілки «на точ-

ці» і зловливу вдачу Лідки-молоковозки, яка приймає молоко від людей та занижує жирність, бо «ніяк не наїсця»... Жінка збайдужіло слухала...

– А що ото ти про кума Нінку згадав? – раптом, як грім з ясного неба.

– Та я... – запнувся, – не вір! Я тоді був п'яний... Не пам'ятаю нічого. Чесно тобі кажу. Та й було... тіко раз заходив. Не пам'ятаю...

Жінка важко зіп'ялася на ноги і навідліг заліпила ляпаса. Навіщо втягла у Миколи із зубів цигарку... Взяла дійницю і попрямувала до корів у повітку. Не розуміючи навіщо, пихнула димом... Корова аж ніяк не очікувала такого розвитку подій і добряче хвицьнула ратицею, чим привела жінку до тям...

Глибокої ночі Микола ледве вмовив дружину вислухати пояснення свого візиту до куми. «То я заходив забрати борг. Хотів зробити тобі подарунок на Великдень. Придивився новий «мобільник», бо соромно – жінка-депутатка і без телефону».

А вранці чоловік, угледівши в дружини «прикрасу» під оком, занервував, скрушно похитав головою. Воно й дійсно – є правда в його словах. Важко нашим жіночкам на селі, нелегке життя, а коли дружина ще й в «активі»... Отак якась декларація ледь не зруйнувала міцну українську родину. Добре, що все вдалося владнати. І навіть з кумою Нінкою порозумітися. Отже, ніякі перепони, труднощі й декларації не стануть на заваді сімейному благополуччю. А чому, запитаєте ви? А тому, що наші жінки мають гідність, мудрість і великодушність. Бо українські жінки – найкращі в світі! Навіть із «ліхтарем», випадково отриманим від годувальниці...

Володимир РИНДЕНКО.

ТУТ ВІДІЗВАЛАСЯ ШВАЙЧИХА...

Взагалі-то звать її Катерина Гакало. Але за гострий язик, знахідливість, за те, що за словом у кишеню не полізе, прозвали її односельці Швайчихою. Чому не Швайкою, не відомо. Може, тому, що швайка інструмент швидше чоловічого застосування. Як би там не було, а баба наша, жінка в чималих літах, хоча ще жвава і побігуша, часом так штрикне слівцем, хоч стій, хоч падай – не кожному сміху чоловічого роду таке під здоровий гумор. Отож, Швайчиха, то й Швайчиха.

А вже для добрих людей годі й казати, душа в колишньої завідувачки клубу завжди відкрита! Тож не дивно, що на призьбі бабиної хати часто-густо можна бачити її найближчих сусідок – Юхимівну і Кузьмівну (одна працювала секретарем сільської ради, друга – учителькою десятирічки, тобто – місцева інтелігенція). Поспілкуються, ґрунтовно обговорять глобальні питання і місцеві новини, покепкують з уряду, перемиють кісточки односельцям, попід'юджують одна одну, відведуть душу – тим і живі. Швайчиха всюди встигає: і на подвір'ї, і на городі, і в розмову вчасно встригне, висловивши свою авторитетну думку чи підкинувши влучного дотепу. Тож послухаємо...

– Ніяк не домовляється влада і опозиція, весь час гризуться.

– На те й опозиція, щоб гавкати.

Тут вігизвалася Швайчиха:

– А влада на те, аби вігавкуватися?

– Передвиборна платформа. Ач, як солідно звучить!

– Капітальна споруда з паперових обіцянок.

Тут вігизвалася Швайчиха:

– Хоча насправді це звичайний поміст для депутатського крісла.

– Посилаю Господу молитви, а згори ніякої тобі реакції.

– Треба, аби прохання були скромними.

Тут вігизвалася Швайчиха:

– А якщо з претензіями або, не приведи Господи, вимогами, то це – го гігька!

– У кума собака був, не повірите, чистий детектив. Угледить злодія – аж піною заходить від люті. А на чесного і вухом не водив.

Добрячий пес. – Невже помер?

– Ні, живий ще. Відвіз кум на дачу синові.

Тут вігизвалася Швайчиха:

– Що, вже і на господаря почав кидатися?

– Кажуть, активістки FEMEN мають намір створити власну політичну партію.

– І яке ж гасло вони оберуть?

Тут вігизвалася Швайчиха:

– Вочевидь, «Не словом – а тілом!»

– Ох, обсіли болячки, мов оси грушу-падалицю.

– Нікуди не дінешся від безраднісної старості!

Тут вігизвалася Швайчиха:

– Не скажи, вихід є – власти в щасливе дитинство.

– Соціологи доводять, що нині слабкій статі як ніколи зле.

– Нічого, наші жінки загартовані так, що все стерплять!

Тут вігизвалася Швайчиха:

– І критичні дні, і кризові роки.

– Стояння на київському Майдані сприяло всенародному згуртуванню.

– Здавалося б, скільки тієї площі...

Тут вігизвалася Швайчиха:

– Невелика, та, бач, умістила біль і гнів усієї України!

Розмови підслуховував Валентин ШУЛЬГА.

ІЗ РОСІЙСЬКОГО РОЗЛИВУ

Ті, що кликали Росію,
Тепер чешуть зад і шию
У Криму і на Донбасі.
Та зате в російським часі,
В «русском міре» із Кирилом,
Очманілі від кадила.
Хоч проблем — ціла гора:
Ні кола і ні двора...
Та зате — пугівок море
На сибірській просторі.
Ними Кремль нагородив
В один бік — лише туди.
Та зате у кожній хаті
Є по кілька автоматів,
Хоч у зонах окупантів
Обмалі різних провіантів,
Зате водкі — хоч купайся.
На ногах лише тримайся,
Бо ще ж треба і стріляти
Часто і по власній хаті.
Щоб ряди убивць зростали,
Тож злочинців вже «нема»,
Та зате — злодіїв тьма,
Шахріїв, бандитських зграй,
Мародерів — через край.
А усякі прапори
Надхили до пори.
Та й георгіївські стрічки
Теж до раю не відмічки.
А місцеві лєкнязкі
Розлетілись на друзки.
ФСБ тепер і ГРУ
Тут ведуть кремлівську гру,
Обіцяють чудо-диво
Із російського розливу.
Нагадаємо месії:
Україна — не Росія.

ЗАГАДКИ

Найбагатший «волонтер»,
Що раніш три шуки дер,
Так про людей дбає,
Що Донбасові тепер
Вкрадене вертає.

***

Я про зека-ерудита,
Що три ходки має,
І у іншого бандита
Четверту чекає.

***

Папереднік лисуватий,
Що всіх кликав до лопати,
Сам, що зміг, усе украв
І п'ятами наживав.

***

Януковича режим
Прославляла, як могла.
А коли розвіявся дим,
То на дно враз залягла.

ЗАТЕ

Вони по нас всю ніч стріляли,
Зате... ми все підрахували.

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Віктор ГОЛУБ

Анатолій ГАЙНО

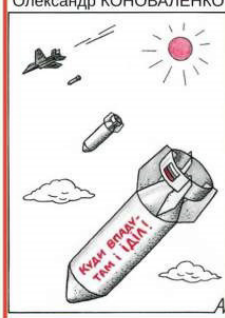

— Золота рибко, пошли нам туристів!

перець

на передовій

Олександр КОНОВАЛЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олександр КОНОВАЛЕНКО

— То ви чорти? А я злякався: думав, ви «правосеки».

Олег СМАЛЬ

Олексій КОХАН

СИТУАЦІЯ

Ті — демократи, ті — бандити...
Немає край з ким боронити...

РАДНИКИ

«Спочатку економіка, а потім —
мова і культура!»
Жвєндить кремлівсько-кадєбістська
агентура...

ПЕЧЕРСЬКИМ ВОЖДЯМ

У ході кадєбістської війни,
Що проти нас ведуть орди останки,
Найперше — не посмертні ордени,
А воїнам живим — гранатомети й танки...

Сергій КОВАЛЬ.

ВУХОМОРИ

Лякають всесвіт «мерцями з косами»
І, правду щедру гроб сатанинський.
Воскрешають Навуходоносора,
Що знищив Сирію й не помітив...

Вслухаюся у випуск новин — неначе
Ковтаю здурю гриб сатанинський.
Круком «соловейки» з екрана кричє...
Орди ментальність і дух ординський!

Чи розгребе коли-небудь планета
Цієї погані гори й гори?
Як не потрапити в «дружні» лабети
Навуходоносорів-вухоморів?

Микола ЦИВІРКО.

НАЇВНО-ПОЛІТОЛОГІЧНЕ

Йй-бо, розібрався без пляшки,
Узрів кризь словес каламуть:
Країни, чим далі від Рашки,
Тим краще, спокійніш живуть.
А нам-бо «покой только снится»
І ніби аж дихати важко...
Та пурхає думка, як птиця:
Колісь же роззалиється Рашка!..

Павло СТОРОЖЕНКО.

РАША

Від Ладogi за Волгу, до Уралу,
А там ще далі, далі — до Курил:
Усе моє! Це ми награвували,
Аж по Аляску — все під наш копил.
Тут наше все! Уся планета — наша!
Украла й ім'я, славу, родовід.
Ні, ти не Русь! Ти в світі знана — Раша!
Ти так і згинеш, зникне навіть слід!

Микола ПЕТРЕНКО.

НОВОМАРОДЬОРІЯ

Реконструктори історії
Є самі реконструйовані,
Справі Новомародьорії
Височайше надаровані.

ЛЖЕВАНЬКОФОБІЯ

Піймали Ваньку яко злодія,
Тож яко злодія товчуть,
А він кричить: «Це — ванькофобія!» —
На Темзі й на Гудзоні чуть.

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.

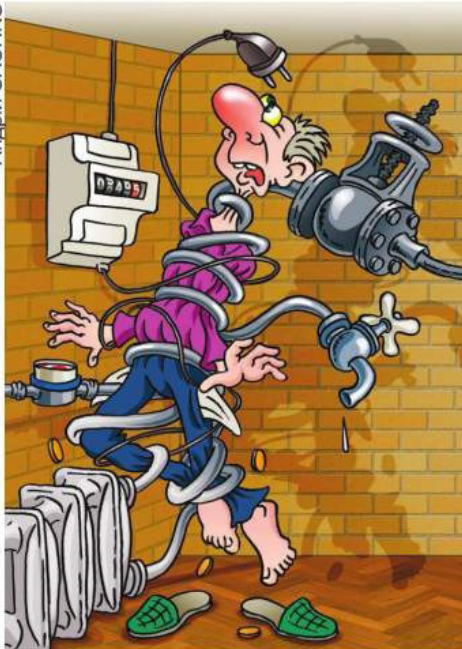

СУЧАСНІ НАРОДНІ ПРИКМЕТИ

- ◆ Чорна кішка перебігла дорогу, – лусне банк, де зберігаються кошти про чорний день.
- ◆ Дзеркало впало і розбилось – до бійки депутатів у Раді.

Володимир СОЛОНЬКО,
народний прогностик

Андрій САЄНКО

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕПІГРАМИ

Євген Бандуренко
(1919 – 1972)

«РЕАЛІСТ»

Завжди він вибирає такий сюжет,
Який поповнив би його бюджет.

СЛУЖБОВЕ ГОРИННЯ

Горить на роботі Вадим,
Горить своєрідно:
Клубочить до неба дим,
А жару ... не видно.

***

Згинався у дугу весь вік
Перед начальством чоловік,
і так зігнувся він, що навіть
Уже й могила не розправить.

ДИВНА ОСОБЛИВІСТЬ

Уголос правду мовитимуть щирі –
Він висловить негайно недовіру.
Та в будь-яку повірять побрехеньку,
Аби лише сказали потихеньку.

ГУРМАНИ

Що поробиш: поміж нами
Ще зустрічаються гурмани,
Що лиш люблять шпигунами
Нашпиговані романи.

КУДИ УСІ, ТУДИ Й МУСІЙ

Хоч і не мав Мусій кебети,
А теж поперся в кібернети.

ПАТРІОТ

Все віддав би він для батьківщини,
Крім своєї дачі і машини.

МИСТЕЦТВО ЖИТТЯ

Поклони в церкві б'є Махтей.
А вдома – жінку і дітей.

ЯК ПИШУТЬ ДЕЯКІ СЦЕНАРІЇ

Винахідливий Оксен
До своїх сімейних сцен
Присобачив «коментарій» –
От уже й кіносценарій!

ПІДСТУПНИЙ

І носить же таких земля
Собі і людям на розпуку!
Він міцно потискає руку
І тут же... ніжку підставля.

І КУПИТЬ, І ПРОДАСТЬ

Слівцем лестивим – не за дорого –
Він купить хоч самого ворога,
А тільки трапляється сутуга –
Продасть і дорогого друга.

***

Він помер від досади,
Що позбувся посади.

За кілька місяців до захоплення Криму і вторгнення росіян на Донбас для зміцнення міжнародних культурних зв'язків у Ростов-на-Дону приїхав народний ансамбль пісні і танцю «Рушничок» із луганських Ровеньків. У будинку культури його прийняв тамтешній художній керівник з краваткою-метеликом Пьотр Івановіч Васильок, як виявилось, наш колишній «землячок» родом із містечка Мопсіно під Донецьком. (Трохи випереджаючи події, зауважимо, що за кілька тижнів потому цей мопсінський Петя, як називали його в соціальних мережах розкуті жартівники, зняв свій мистецький «метелик» і влаштувався по благу комендантом ростовської резиденції легітимного межигірського злодія, котрий якраз готувався до своєї першої прес-конференції.)

– С чим завітали і що будете горланити, дорогіє країяне? – щегольнув Пьотр Івановіч знанням мопсінського діалекту рідної мови і схильністю до жереб'ячого гумору.

– У нашому репертуарі українські народні пісні, – стримано відповів трохи спантеличений керівник ансамблю Павло Олівець і, розгорнувши папку з паперами, ознайомив носія «метелика» з роздрукованою програмою концерту.

– Харашо, – відірвавши погляд від аркуша, поважно промовив «худрук». – К репертуару в цілому у мене претензій нет, но єдинолічно решить этот вопрос я не могу. Сейчас у нас всьо решает... Ну... Как би вам об'ясніть? Скажем так: політика духовних скреп... Защіта і повсеємное укрепление русского мира путем насаждения прогрессивного ісконно своего і недопущения разлагающего влияния тлетворного Запада. Теперь, думаю, вам понятно, о чом речь. Короче говоря, представитель делает прослушку і примет решение: ілі я выпущу вас на сцену, ілі, как говориться, не сошлись характерами... І тогда, скажу по секрету, валіте в свої Равенькі, не оглядиваясь. Патаму что может сделаться поздна...

Представник з таємною кличкою «Цирульник» не забарився. Таке назвисько (по-іхньому «клікуху») він отримав з огляду на свою функцію здійснення «стрижки і бриття» пісенних репертуарів та різних шоу.

– Где этот руководитель хахляцкого ансамбля – давайте-ка его сюда. Проверім, чем он дишет, – наказав він худруку.

Процедура ознайомлення з програмою повторилася. Павло Олівець ознайомив «Цирульника» зі складом ансамблю, його репертуаром і піснями.

– Пісні мне понравились, но не все. Я обязан заштити сознание нашего народа от всякой нацистской нечисти, бескультур'я і хамства. Кстаті, уточніте название вашего ансамбля.

– «Рушничок», – чітко промовив Павло Олівець.

– Откуда такое название – не от «рушница»? Вы что – воевать приехали?

– Та що ви, справді! – знітився Павло Олівець. – Рушник – це по-вашому «полотенце». Тільки у вас це всього-на-всього щось на кшталт ганчірки, тобто «тряпки», а в нас це вишите полотно, мистецький витвір. Можна сказати, сакральний предмет українського народного

побуту. Пам'ятаєте, славетну на весь світ «Пісню про рушник»? Втропали? Тобто зрозуміли? А «рушничок» – це маленький рушник. Що ж тут не зрозуміти?! Певна річ, у вас інший менталітет і відмінні від наших моральні і інтелектуальні пріоритети. Але ж і у вас є аналогічна лексична пара: «Дурак» – це великий іолоп, а «дурачок» – це такий собі маленький придурок...

На цьому слові заслужений диригент і адміністратор ансамблю блискавично прикусив язик, бо якось ненароком ніби перейшов на особистості, хоча як у Ровеньках за ним таких словесних ескапад ніколи не помічали.

– Так бы сразу і назвались, а то непонятно – то лі рушник, то лі рушница, а оказывается – вишитое полотенце. А теперь вот что. Песня і прослушал, интересное, душевное, но некоторые вызывают сомнение. І даже возмущение, например: «Гей, на високой полоніне!..» ілі «Гей, долиною, гей, широкою!». Это у нас не проходит. Оказывается, еті «гей» у вас вездє живут: і високо в горах, і в долинах, і в городах тоже. Вездєсущая аморалка. І вершіной етой аморалкі, вне сомнения, песня гоміков: «Будьмо, гей! Будьмо, гей! Будьмо, гей! гей! гей! Да і звучіт как настоящій гімн гомосексов: «Гей, наливайте повні чари, щоб через вінця лилося!..» Нікуда не годітсья – не пойдьот! Вот ещє примєр: вродє бы задорная, безобідная песенка, но с намьоком: «Сам п'ю, сам гуляю, сам стелю і сам лягаю» ...САМ! Еслі всьо сам, то что он делает после того, как сам ложітсья спать. Мне лічно всьо понятно, но... Чістая аморалка.

На мить він спленив словесне виверження, дістав із коробочки сірника, поколупався в зубах, смачно позіхнув і знову поновив свої оригінальні міркування: «Но есть в репертуаре і позітів. К сожалению, это не «Мурка»... Но мне, например, очень понравилась вот эта атаманская песня:

Олег ГУЦОЛ

**«Распрягайтэ, хлопци, коні,
І лягайтэ спачіваць,
А я пігу в сад вишньовий,
В сад кірніченьку капать...»**

Настоящий атаман! Хлопцев жалее, спать укладывает, а сам продолжает действовать – берет лапату – за дело... Не то, что позавчерашние гастральори сябри. Приехали і пают: «А я лягу прілягу у гостінца-дарогі...» Стоп, думаю, – і запрети́. У нас своїх бомжей і лентяев, которые в улицах, дорогах і в кюветах валяются, полным-полно. Ми их всех к вам на восток Украины сегодня отправляем в отпуска – пусть там побалдеют, а не дома, где «русский мир» блюдет високу ю нравственность і воюет против всякой аморалки і соціальної расхлябаності. Это у вас там, на Донбасе, етот отставной дважды зек Советского Саюза развёл бандітскую бардаць і всеобщее оскорбление рускоязычного населенія. Небось придьются виручать угнетённых бендеровцами саатечественников. Ну, ладно, что там ваш «Рушнычок» ещю спойот, как говоріться, на закусон?

– Та у нас же виключно народні пісні, – зауважив Павло Олівець. – Можемо додати ще такі шедеври народного мелосу, як «Горіла сосна, пала-ла», «Ой, чий то кінь стоїть, що сива гривонька», «Бодай ся когут знуdiv, що рано мене збудив».

Після остаточного узгодження пісенного репертуару ровеньківські співаки зодягнулися в свої неймовірної краси костюми, а коли Павло Олівець зробив останні вказівки артистам, на сцену вийшов місцевий конферансьє і урочисто оголосив:

«Уважаеміє ристовчане! С целью укрепления руско-українських культурних связей к нам приехал із братского Донбаса ансамбль пісні і пляски «Полотенце» под руководством заслуженного деятеля іскусств Павла Карандаша.

В первом отделеніи концерта ви услышите такі знаменітне народніє пісні, как «Пожар в лесу», «Ой, чья ето лошадь стоїт с сивой гривой? Каби разбудивший меня петух ізнемог».

Встречайте гостей аплодісментами!»

...Відкриття концерту затрималося аж на п'ятнадцять хвилин, протягом яких Павло Олівець за кулісами використовував у різних варіаціях, але з однаково нищівною інтонацією, увесь запас найогидніших лайок із лексикону ровеньківських шахтарів. Якби в Києві почули хоча б децицію з того бурхливого потоку, він ніколи б не дістав почесного мистецького звання. Що вже й говорити про високу честь долучитися до зміцнення українсько-російських культурних взаємин.

Станіслав ГРИНДА.

**Фольклор про «руський мір»
і путінське воїнство**

ЩО ТАКЕ «РАССТЕГАЙ»?

Псковський десантник вишикував голодних горлівських «ополченців» після проведення тренувальних стільб:

- Вапроси будут?
- Товаріщ сержант, а када обедать дадут? І ещо: что такое «расстегай»? Это рыба ілі м'ясо?
- Дурак! Это такая каманда!

АБИЯК ЧИ З НАСОЛОДОЮ?

Тиняється по вулиці окупованого Єнакієва п'яний москаль-контрактник, бачить коло дверей борделя «А рука так і тянется, тянется...» симпатичну жрицю Венери.

- Скільки? – весело цікавиться північний заброда у землячки Януковича.
- Триста рублєй.
- С удовольствием!
- А, с удовольствием? Тогда – шестьсот, герой ти наш не-наглядный!

КУДИ ПРЯМУВАВ КОМБАТ?

Московский куратор з відомства Шойгу проводить на позиціях біля Авдіївки інструктаж донецько-бандітського воїнства і дає «вводну»:

- Апалченец Алтин Більдушкінов! Ви стоїте на пасту і замечаете, што к вам падпазлает какой-та человек. Ваші действия?
- Бистро ответу нашего комбата подальше от лінії со-прикосновения.

ЗВИЧНЕ ВІДЛУННЯ

Донецький ополченський підполковник Степан Густосов-Рязанський, який прийняв командування батальйоном місцевих «добровольців», ознайомившись із оперативною обстановкою на Маріупольському напрямку, від розпачу добряче нажлуктився «Бояришніка», вийшов на балкон і, захоплений красою української ночі, в захваті промовив: «Какая луна... Какіє звёзды... Какой воздух...»

А з ближнього гаю довго ще відлунувало традиційно московське:

- Мать...
- Мать...
- Мать...

ПІДСУПНИЙ ЗУСТРІЧНИЙ ВІТЕР

На урочистій учті з нагоди нагородження черговим орденом пораненого в сідницю кавалера численних нагород Александра «Куряче Стегенце» і дострокове присвоєння йому військового звання загумінкового маршала московський гість Султан Тюхтієв, командир російського дивізіону «Град», так набрався «Московской» з пивом «Сармат», що ледве повертав язиком, сяк-так підтримуючи світську розмову з дружиною ринкового полководця.

І тут раптом на очах «кавалерственной дами» кремлівський бойовий командир надзвичайно пожвавився, скоромовкою проварнякав вибачення і досить прудко помчав на вихід...За кілька хвилин він повернувся геть мокрим із ніг до голови.

– Неужта начался лівень? – стурбовано спитала залітного командира бойова подруга новоспеченого маршала. – А брехуни с нашей метеостанції абещалі пагоду без аскадаф...

– Нет-с, ето не лівень, мілая баришня, ето просто сільний встречный ветер, – уточнив бойовий командир і промимрив якусь нісенітницю, мабуть, аби продовжити перервану світську розмову.

перченятко

Сторінка для дітей

Вітрик

Вітрик цілий день гасав,
Розчесав аж сім отав.

Та ще п'ять стежок підмів.
Так стомився, що упрів.

Татусеві ліг до ніг
Й ледве вимовити зміг:

— Ця робота не для мене:
Я ж іще дитя зелене.

Буркнув батько-Вітровій:
— Що ж ти хочеш, сину мій?

— Хочу з дітками дружити,
Разом з ними бомки бити.

Надувати їхні кульки
І свистати у свистульки.

Петро СОРОКА.

Святкова свічка

Залуштував Сашко літак
І півдня його шукав,
А знайшли сестрички —
В торті замість свічки.

Шоколадний візерунок

Візерунок з шоколаду
Виник в кухні на стіні.
То не вистачило Владу
Всіх серветок на столі.

Вуса у Наталки

Виростають за сніданком
Білі вуса у Наталки,
А її це не ляка,
Бо вони від молока.

Тетяна ЩАСТІНА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Малюнок Олексія КОХАНА

Як мурашки смереку лікували

До мурашника у лісі
Принесли сороки вісті:
«У долині, недалеко,
В молоденької смереки
На корі велика рана —
Рогом хтось її поранив».
Головний мураш тривогу
Об'явив: «Мерщій в дорогу!»
І мурашки-санітари
Вмить зібрали ліки-чари.
І побігли між травою
Височенною, густою
До смеречки молодой,
Щоби рану їй загоїть.
Шлях до хворої смереки
Був, на щастя, недалекий:
Не минуло й півгодини,
Й прудконогі мурашини
Розгорнули санпости,
Щоб скоріш допомогти
Молоденькій смеречині.
По корі, як по драбині,
Всі побігли вгору швидко.
І здавалось, наче нитку
Хтось по стовбуру тягнув.

Та якби лише одну.
Розповзлись навколо рани
Айболити-мурашини.
І чаклюють. Рідиною
Покропили чарівною.
Найспритніші мурашини
Бинт сплели із павутини,
Обмотали тугу ранку,
Нехай гоїться до ранку.
Вже минула небезпека.
Уклонилася смерека
Санітарам лісовим
І великим, і малим.
Але тут нова тривога —
На узліссі, де дорога,
Налетів шалений вітер
Й поламав берізка віти.
І мурашки між травою
Височенною, густою
Їх побігли рятувати.
До мурашника, до хати
Позбігались усі знов,
Коли місяць вже зійшов.

Аркадій МУЗИЧУК.

ЯКОГО Ж КОЛЬОРУ ВЕСНЯ?

(Байка)

Сіренька Гусінь, ненажерна,
Якось весняної пори
Обмурзалась в три кольори
І стала, ніби навіжена:

«Мене є три! Мене є три!
Я всіх вас... жерла-перетерла!..
Бо я – духовна й гонорова:
Несу Весну Трикольорову!»

І так на гілці розходилась,
Що вже за лапку Горобця
Береться гризти... цяця ця:
Для чого ж зручно й примостились...

Заледве впорали удвох
Із Горобчихою Горобчик
Нахабу мурзану, порочну,
Під солов'їне «Тіу-тьох!»

Оправились другодні тлусто,
Оглянулись на той помет:
«Сіре-сень-ка, було б їй пусто,
Й виходить... задом наперед!..»

...А навкруги буяла зелень
І цвіт рожевий рожевів,
І пораділа брунька: «Леле!»,
І Соловей своєї вів!..

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ.
м. Вінниця.

Олег ГУЦОЛ

Роман ЛАЗОРЕНКО

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис колишнього донецчанина, а нині смиренного ченця Києво-Перчанського монастиря)

Року 2017-го. ВІД ОСКАРА – ДО ЗАХАРА

Кілька років тому оscarоносний московський режисер Володимир Меньшов розповів про одну мудру японську традицію. Вона полягає в тому, що будь-який великий майстер, доживши до поважного віку, виїздить до якоїсь провінційної тьмутаракані і далі живе під чужим іменем. Це робиться для того, аби можливий старечий маразм чи деградація таланту не затьмарила у пам'яті нащадків велич його творчих здобутків.

Прикро, що автор всесвітньо відомих стрічок про московські сльози, любов і голубів не дотримався пропагованої ним традиції, а, доживши до поважного віку, показав себе останнім пахолом кремлівських параноїків. Як роздзвонив по світу інший московський деградант Захар Прілепін, який тимчасово прирівняв своє іржаве перо до бандитського автомата, знаменитий кіношник... пожертвував «ополченням» Донбасу, а точніше своїм єдинокровним бандитам на чужій землі, мільйон рублів.

Слід зауважити, що оскаженілі пси «руського міра» чомусь не відгукнулися подякою на цей щедрий шматок, кинутий їм з багатого столу оscarоносця – видно, дуже швидко пропили його «в пилу сражень» під Авдіївкою, де, як відомо, засвідчили героїчний драп-марш на чолі зі своїм пораненням у сідницю курячим маршалом.

А от сам Меньшов дуже розлютився тим, що чокнутий Захар самочинно примножив його мистецьку популярність ще й «славою» спонсора тероризму. Нібито «я не такой, я хороший»... Тобто, після того, як усуціль обкалявся смердючими екскрементами, набирає шляхетної пози Маяковського, який колись, скоса оглядаючи подібне дерьмо, зауважив: «Неважная честь, чтоб из этих роз/ мои изваяния высились/ по скверам, где харкает туберкулез,/ где блядь с хулиганом да сифилис». Але... Як мовиться, потяг уже пішов у вічність. І нічого винуватити придуркуватого Захара за недоречну ініціативу. Сам захотів у зоряний час маразматичного розквіту нюхати згадані вище троянди в донецькому запльованому сквері, а не в якійсь нечорноземній глухомані під вигаданим іменем, як те практикують японські геніальні довгожителі.

Року 2017-го. ЦЕЛІБАТ ЯК ПРОФІЛАКТИКА АБОРТІВ

Народний депутат від фракції «Блок Петра Порошенка» Дмитро Голубов пропонує заборонити аборти. З одного боку, ніхто не заперечує – аборти зло, і держава всіляко має пропагувати моральне табу на його проведення. А от спроба позбавити жінок права вибору – тим паче, коли автором законопроекту хоче виступити такий високодуховний мужчина (Вікіпедія називає Дмитра Голубова одним із найвеличніших хакерів сучасності), викликає тривожні сумніви.

От якби Голубов почав із обмежень не тільки для жінок, а й для чоловіків, причому не для всіх, а тільки для народних депутатів. За прикладом королеви Єлизавети I, депутат краще запропонував би в своєму законопроекті всіх народних депутатів оголосити «одруженими з Україною» і як серед католицьких священників запровадити поняття целібату, тобто безшлюбності. З маленьким доповненням, що все майно народних депутатів після їхнього обрання переходить в державну скарбницю. Держава отримала б величезне число вигод, а Голубову поставили б пам'ятники за життя в усіх обласних і районних центрах України.

Читаючи декларації слуг народу про їхні мільйонні набутки, народ стане щиро радіти кожній гривні, внесений «у дім». Громадяни тішитимуться з приводу кожної яхти, кожного літака чи мерседеса, кожного палацу чи квартири площею з футбольне поле – тоді їх на тещу чи тестя записати вже не вийде. Україна вперше в історії отримає парламент з абсолютно новими обличчями, відбудеться нарешті епохальна зміна еліт і назавжди зникнуть трудові династії депутатів. Та й у країні з такою Радою жодна нормальна жінка точно не захоче робити аборт – адже її дітей очікуватиме тільки щасливе майбутнє.

(Далі буде)

— І не треба мене життю вчити —
я не перший день у малому
бізнесі...

Геннадій НАЗАРОВ

Сергій ФЕДЬКО

Тут у нас і не Рим, і не Греція:
Тут три річки, піщаний кар'єр...
Кажуть, це — подільська

Венеція...

Якщо так, то я — гондольєр,
І оцю вкриту мохом «гондолу»
Я в оренду оформив як слід
В партократа, нині знедоленого
Носія пострадянських бід.
Цей колишній інструктор

райкому —

Айвар Оттович Кайзербой —
Не чинив зла ніде й нікому,
Проте випав з чиновних обойм:
Перестав «у верхах» бувати
І в багні дев'яностих лихих
Він не встиг перефарбуватись,
Опинившись ні в сих і ні в тих.
Безнадія без світлих згадок...
Сивий птах з перебитим

крилом...

А від батька-прибалта у спадок —
Тільки човен з одним веслом.
Певна річ, Айвар міг торгувати,
Як колишній завогг Каракач,
Та, на жаль, не дала йому мати
Цього хисту, хоч сядь та й плач.
Він не вмів ні просити,

ні красти...

Чи не вища людська благодать?!
Та, щоб з голоду не пропасти,
Став «гондолу» в оренду здавать.
Ясна річ, у ринкових умовах
Не стрибнеш в Ельдорадо

з човна...

Ще й купони якісь...

Мов полова...

А до всього — втекла й жона...
От тоді й проклюнулась думка
У розумній його голові:
«А якщо допотопні трафунки
Перевести на рейки нові?»

Елегійна баркарола

рознесла реклама заклична
Новину і гучну, й осяйну:
«Всім, хто прагне правдивих
освідчень,

Надаємо оренду нічну!»
І пішли поодиночі і парами,
Батько, мати, невістка чи зять —
Всі, хто прагне сімейні чвари
Без судових марнот припиняти.
(Звісно, це ризиковані речі.
Та виходить, як правило, так:
Хтось «гондолу» замовить
під вечір,
А на ранок уже — холостяк...)

...Мріє замок у сивім тумані.
Я з тобою — в дірявім човні.
А під вербами — йолопи п'яні
Матюкаються, як навісні.
У трактирі, що зветься «Хортиця»,
Вони бавились до зорі.
Їм як стій похмелиться хочеться,
Та борги заважають старі.
А трактирниця, жінка з
характером,
Жартівниця і ерудит,
На пропійників суне трактором
І не хоче наляти в кредит.

...Скиглять пси на заплавлених
подвір'ях;
Це такі хазяї в них — рвачі:
Обіцали харчі... Ось і вір їм!
А тепер безоплатно гарчі...
Тож не треба співать каватини —
Серце з псами квилить
навазем...

Дай, кохана, шкоринку хлібини,
Глянь — на сході вже сонце встає.
...За цукровим заводом —
Сахнівці,
Дивовижне над Случчю село
(Там колись ми купались
в горілці,
Бо тоді «Каберне» не було).
Їздив я туди з культбригадою

Надихати колгоспний люд,
І мені надихалося радо:
Хоч-не-хоч все одно наллють...

Але я не пустився берега,
Хоч до цього мистецтво
й вело...
Вочевидь було оберегом
Від напастей це славне село.
Народивсь там діяч —
дивна квітка!

Та, на жаль, на роботі згорів:
Він не пив, не курив і —
що гидко!!! —
Він ніколи не брав хабарів...
Ну й скажіть, як таке
чудо-юдо
Міг стерпіти старий княжий
град?!
Отже, з'їли його добрі люди,
Як з чужої землі виноград.

...Котить Ікопоть хвилю
спроквола —
Не солона вона й не п'янка.
Тут така ж і житейська школа —
Так і тягне утнуть гопака.
Тут зростають палкі патріоти,
Тільки пам'ять у них нетривка:
Хоч убий — не згадають Голоти,
А тим паче — Кондратюка.
Нас навчали політакробати,
І для нас рахувалося за плюс:
Українських книжок не читати,
А талдити «Краткий курс».
Як забути історика Гробмана?!
Боже, з пеклом йому підсоби!
Бо ж його не на вчителя роблено,
А на майстра тесати гроби.
Дурнуватий, як шкапа циганська,
Раз у школі здійняв він скандал,
Бо сприйняв «Переслів'я»
Руданського

За бандерівський мадригал.
І, схопивши за барки юнку,
Що читала зі сцени цей твір,

Потягнув її за лаштунки —
Хтів роздерти, як дикий звір...
Тут московська імперська гадина
Двісті літ плодила катів,
Ось чому тут не славлять

Гольдфадена,
Але славлять братів Гайчуків,
Тих, що, землю не годні орати,
Де рубались козак і лях,
Стали прихвостнями бандократів
На столичних злодійських полях!
І коли на граніті Майдану
Лялалась праведна кров земляка,
Межигірському вуркагану
Слугувала їхня рука...

Случ, Шахівка...

Човник за човником...

Рибаки ставлять вудки сторчма...
Як не стрінешся тут з

алкоголіком.

Значить, день загубив дарма;
З-поміж них я таких бачив гожих,
Що з могили батьків притьмомом
Крала ковані огорожі
І здавали на металолом.
Тому серце до скону розколоте
Так пече мені день при дні,
Бо душа твоя — чисте золото —
Плаче й борсається в багні.

...Від ранкової прохолоди
Твої очі палають в імлі.
Боже милий, такої вроди
Де зустріти ще на Землі?
Хоч у нас і не Рим, і не Греція,
Та щасливі ми тут все одно:
Догребе до таверни «Венеція»,
Якщо «барка» не піде на дно...

Аскольд БЕГЕБА.

м. Старокостянтинів
на Хмельниччині

СТЕПАН ОЛІЙНИК – ГАГАУЗЬКОЮ

Звужувати одеський гумор до анекдотів не випадає, адже його спектр набагато ширший. Значну роль тут відіграла і продовжує відігравати творчість Степана Олійника. Ще понад тридцять років тому було започатковано обласне Олійниківське свято на Одещині «Степанова Весна», яке згодом переросло у Всеукраїнський літературно-мистецький фестиваль гумору, куди прибувають учасники з усіх куточків України. Таки приємним є звершений факт, що Одеська обласна організація спілки письменників у наш бурхливий і неспокійний час розширює географію звучання творів Степана Олійника.

Кілька років тому відомий майстер художнього перекладу, нині покійний, Андрій Іванович Євса підготував до друку рукопис перекладів гуморесок Степана Олійника англійською мовою, згодом ставши лауреатом літературної премії імені визнаного сміхотворця. Естафету Андрія Івановича підхопив його молодший талановитий колега Віталій Бошков, який уперше запропонував прочитання творів С. Олійника гагаузькою мовою. Додамо, що народився Віктор Бошков у Болградському районі на Одещині.

Закінчив філологічний факультет Одеського університету імені І.І. Мечникова. Автор і ведучий гагаузьких радіопрограм Одеської обласної телерадіокомпанії. Пише гагаузькою, болгарською, українською, російською та французькою мовами. Укладач збірок гагаузького фольклору. Автор численних поетичних збірок. Загалом, творча і фахова практика Віталія Бошкова – це оригінальне явище, народжене культурною специфікою нашого краю, яка успішно реалізує себе завдяки толерантності, витвореної на ґрунті української ідентичності. Тож в одеському видавництві «Астропринт» 2016 року в серії «Бібліотечка лауреатів премії імені Степана Олійника» з'явилася унікальна книга Віталія Бошкова «Жарти не з олійниці» – вірші Степана Олійника українською та гагаузькою мовами. Це визначна подія в культурно-літературному житті двох європейських народів, коли поет-перекладач вправно зіграв роль повпреда-посла між українським та гагаузьким народами, що особливо важливо сьогодні, коли на Сході України триває війна, розв'язана агресивним північним сусідом.

До збірки «Жарти не з олійниці» В. Бошков вніс широко популярні твори Степана

Олійника: «В Одесі на Привозі», «З Одеських замальовок. В Одесі, на Дерибасівській», «Сам себе пережитив», «Пес Барбос і повчальний крос», «Йшов автобус на Полтаву», «Футбол і моя теща» та ще понад двадцять вишуканих шедеврів уславленого гумориста, знайшовши у співучій гагаузькій мові відповідні ритми й ідентичні образи та фразеологізми.

Дуже цікаво, що на зустрічах з гагаузькомовними читачами переклади гагаузькою сприймаються ними як факт їхнього національного буття та літератури, що показує природність та дотепність гумору великого сміхотворця. Актуальність поезій Степана Олійника, їх полікультурність, роблять творчість майстра гумору фактом вже гагаузької літератури. Видання здійснене за допомоги фонду ім. Степана Олійника, президентом якого є В.Д. Бойченко. Книжка розійшлася по всіх школах та бібліотеках Гагаузії, а видання білінгвою сприяє тому, що вони стануть чудовими посібниками з вивчення не тільки рідної, гагаузької, а й української мови.

Дмитро ШУПТА,

префект Одеського сміхового округу

XVI СТОЛІТТЯ

ЯН КОХАНОВСЬКИЙ

НА СВЯТОГО ОТЦЯ

Однакові у байстрюків лоби, носи, роти:
Не батюшка ти, ксьондзе, їм – а просто
батько ти.

НА СТАРІСТЬ

Дожить до старості –
у всіх бажання лиш одне.
А хто до старості дожив –
кляне її й кляне!..

ПРО ПАНА ЦАПА

Напившись, пан Цап (це прізвище у пана)
їшов додому, та з дороги збився сп'яну.
Зустрічного спитав: – Скажи заради Бога,
Як вибратись мені до рідного порога?
– А хто ти?
– Я пан Цап!
– Тоді потрібно знати:
Цапам одна лиш путь – їти в кошару спати!..

ДО ТІЄЇ, ЯКА НЕ ДОТРИМУЄ СЛОВА

Сказала: «Я прийду» одна панянка гарна.
До ранку я чекав – і все, і все чекав намарне.
О клятви, що дають панянки молоді, –
Це що писати фрашку – пальцем по воді.

XVII СТОЛІТТЯ

ЯН ГАБІНСЬКИЙ

МАЛА ЖІНКА

Сватав жінку коротеньку та малу –
Сміх і кпини розлітались по селу.
Молодий на те: – Та годі глузувать,
Я з найбільших бід найменшу хочу взяти!..

МОГИЛА БАРАБАНЩИКА

І мені припала честь гнити в цій могилі,
Бо противитись не міг я небесній силі:
Вмер я в день, коли гримів грім з ясного неба, –
Бо гадав, що в небі ще барабанів треба.

АНДРІЙ МОРШТИН

ТРУНАР З ЛІКАРЯ

Перше хворих добивав, нині труни робить:
Так і небо заселя, і грошей заробить.

ПОЛЬСЬКА ФРАШКА
ДАВНЯ ПОЛЬСЬКА ФРАШКА

НА СТАРОГО

Молодиться цей дивак способом негарним:
Шевелюру дістає, звісно, в перукарні.
Тільки ж не обдуриш смерть,
зна вона ці штуки:
Візьме голову твою – тільки без перуки.

АДАМ ВЛАДИСЛАВІУШ

ЧОМУ ХЛОП У РАЙ НЕ ХОТІВ

Прислужився один хлоп святому Петрові,
Хоч і клопоту було за це бідакові,
Що не витримав – помер.

Мчить до раю прямо –
Сам Петро для нього вже відчиняє браму.
Хлоп заглянув, а в раю його жінка Фекла!..
– Е, хай пропаде ваш рай!.. –
Та й побрів до пекла.

ДАНІЄЛЬ НАБОРОВСЬКИЙ

НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРІТ

– Топить треба, – каже муж, –
всіх мужів рогатих!..
А жона: – Ні, треба ліпш плавати навчати!..

АДАМ КОРЧИНСЬКИЙ

УЧЕНЬ ВИЩЕ ВЧИТЕЛЯ

Свого учня бештав кат, що йому із лусу
Мало дров привіз – то ж як вигнать
з відьми біса?
Посміхнувся той: – Клянусь цнотю своєю:
Я на хмизі цім спав і вас із сім'єю!..

ВАЦЛАВ ПОТОЦЬКИЙ

РОЗМАЇТОСТІ

Той би завше м'ясо їв, інший хоче кашки,
Тож так само різний смак мають наші фрашки:
Цей регоче біля них, мало що не лусне,

Інший кисне, як кисляк, що на кухні гусне.
Так воно вже повелось, так воно і буде:
Різні смисли у людей, рівно ж – різні люди!..

КРИШТОФ ОПАЛІНСЬКИЙ

НА ДУХІВНИКІВ

Скільки є духівників, що від чарки прямо
Мчаться проповідь читать до святого храму.

Інші чинять навпаки: правлять службу зрана,
А відтак спішать чимдуж до святого жбана.
Що скандалів тих було, годі й говорити!
Не чіпайте тих ксьондзів, бо гірш будуть пити.

АНОНІМ

МУЖ З ЖОНОЮ – ОДНЕ ТІЛО

Чи то правда, чи брехня, як оповідають,
Що жона і чоловік спільне тіло мають?
Якщо справді так, чому ж чоловік не чує,
Як жона його, бува, з іншими ночує?

XVIII СТОЛІТТЯ

ЙОЗЕФ ДУЛЬСЬКИЙ

ХАЙ БОЯТЬСЯ

Була гарна із лиця, а страшною стала:
Так рум'янами лице все розмалювала,
Вії, брови підвела – і не марна праця:
Як не схочуть полюбити,
будуть хоч бояться!

ІГНАЦІЙ КРАСІЦЬКИЙ

КОРОЛЬ І ПИСАРІ

Забажав раз наш король вістей
справедливих –
Скласти списки повелів мудрих та щасливих.
Що щасливих писарі відшукали мало –
А на мудрих писарям паперу не стало!..

ДВА ПСИ

– Чом це ти в кімнаті спиш, а я на морозі? –
Пес питає дворовий мопса на порозі.
– Чом? А я тобі скажу те, що добре знаю:
Бо би служиш мосьпанам – я їх розважаю!

ЙОЗЕФ-ЕПІФАН МІНАСОВИЧ

ЛИХВАР НА СМЕРТНОМУ ОДРІ

Бачить ксьондзик лихваря передсмертні муки
І дає потримати хрест у тремтячі руки.
– Щось легенька ваша річ, –
ледь шепоче хворий, –
Більш за нього я не дам, лиш два луїдори!..

Переклав Микола ПЕТРЕНКО.

Хрестослів

КОТРА ГОДИНА?

Складала Олена БЕГМА

Малював Володимир СОЛОНЬКО

По горизонталі: 1. Вічнозелене хвойне дерево або чагарник з червонувано-сірою корою, яке культивується і в Україні. 5. Заклад на курорті для лікування і відпочинку. 8. Наука, що відає бацилами. 11. Дитинча свині. 12. Скляна посудина для напоїв із вузьким довгим горлом. 14. Великий проміжок часу з визначними подіями, явищами в природі, суспільстві, науці та мистецтві. 15. Рідкісна тварина родини жирафових. 18. Кухар на морському судні. 19. Смуга поля, що обробляється трактором або комбайном в один захват. 20. Вертикальний брус, який служить опорою чого-небудь, у якійсь споруді. 22. Те саме, що й чагарник. 23. Твердий і загострений на кінці виріст на гілках акації, стеблі троянди. 24. Зеленошкірий прислужник зла — істота з вигаданих світів фентезійних романів Джона Толкіна. 25. Городня зонтична рослина, ароматична приправа до страв. 27. Тварина з роду поліпів, що живе колоніями на морських та океанічних скелях. 28. Частина доби. 29. На Землі географи їх виділяють п'ять: Атлантичний, Тихий, Індійський, Південний і Північний Льодовитий. 30. Невеликий співочий птах родини дроздів з жовтогарячим хвостом. 31. Поштова листівка або ж одиниця картотеки. 32. Один із найвідоміших в історії і наймасштабніший за виверженнями острів-вулкан в Індонезії.

По вертикалі: 1. Заклад культури, покровителем якого є давньогрецька богиня Мельпомена. 2. Найменша значуща одиниця мови. 3. Широкий довгий одяг судді або ж один із шарів надр планети Земля. 4. Як тупий обиватель називає факівця з фізичної культури. 6. Гумова взуванка, в яку зазвичай «сідають», опинившись у незручному становищі. 7. Знаменитий персонаж французького драматурга П'єра Бомарше – спритний пройдисвіт із Севільї, який устигав одночасно побувати у кількох місцях. 9. Старатель із Дикого Заходу, який займався пошуками і добуванням золота. 10. Смілива, відчайдушна людина, яка нічого не боїться і ні перед чим не зупиняється. 13. Це вона у пологовому будинку першою приймає на руки народжену дитину. 14. Предмет, виставлений для огляду у музеї. 16. Кімната для дозвілля малечі з великою кількістю іграшок. 17. Найбільша змія родини удавових, що живе в Центральній та Південній Америці. 21. Сушені абрикоси. 22. Невеликий ківш – кухонна посудина. 26. Бенкет, учта. 27. Пухнастий муркотун.

Відповідь на хрестослів «КВІТИ У ГОРЩИКУ», уміщений у «Перці» №5.

Квіти: 1. Меандр. 2. Тритил. 3. Робота. 4. Шарада. 5. Торшер. 6. Гутник. 7. Спектр. 8. Сахара. 9. Патока. 10. Баркас. 11. Ротанг. 12. Равлик. 13. Європа. 14. Терпуг. 15. Теплик. 16. Ларьок. 17. Корінь.

По горизонталі: 1. Крейда. 4. Ковбаса. 6. Осокір. 12. Ескімос. 13. Долар. 15. Номінал. 16. Електроводонагрівач. 17. Парогазогенератор. 26. Диспансеризація. 27. Драйв. 28. Нація.

По вертикалі: 1. Крем. 2. Ескалоп. 3. Димокур. 5. Бульдог. 7. Самбіст. 8. Кентавр. 9. Рило. 10. Острог. 11. Снігур. 13. Девіз. 14. Ренін. 18. Аїд. 19. Оксид. 20. Атака. 21. Обсів. 22. Екран. 23. Ерзац. 24. Акція. 25. Оля.

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі.

При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.

ПЕРЕЦЬ ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА

№ 6 • Червень 2017

КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради Сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ГЕНЕРАЛЬНА СМІХОВА АДМІНІСТРАЦІЯ

Генеральний Сміховий Адміністратор

Юрій ІЩЕНКО

Майстер бюрократичних технологій, улюбленець чиновницьких кабінетів

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів Веселої республіки «Перець»

Олекся ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

Сміховий консул Веселої республіки «Перець» на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

Засновник і видавець журналу:

Спеціалізоване видавництво сатирично-гумористичної літератури «ТОЛОКА».

01103, Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

Видається з квітня 1922 року.

Свідоцтво КВ №22246-12146Р від 28.07.2016 р.

Адреса і телефон редакції:

01103, м. Київ, вул. Підвисоцького, 3, пом. 3.

тел.: (044) 284-77-00

Адреса для електронного листування:

e-mail: red.perets2017@ukr.net

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ передплати і торгівлі «Книга-поштою»:

тел.: (044) 456-83-27

Головний редактор: Юрій ЦЕКОВ

Головний художник: Олексій КОХАН

Відповідальний секретар: Юрій ІЩЕНКО

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна»

(Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський)

01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15.

Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р.

Замовлення № 11351

Загальний наклад 13 100 прим.

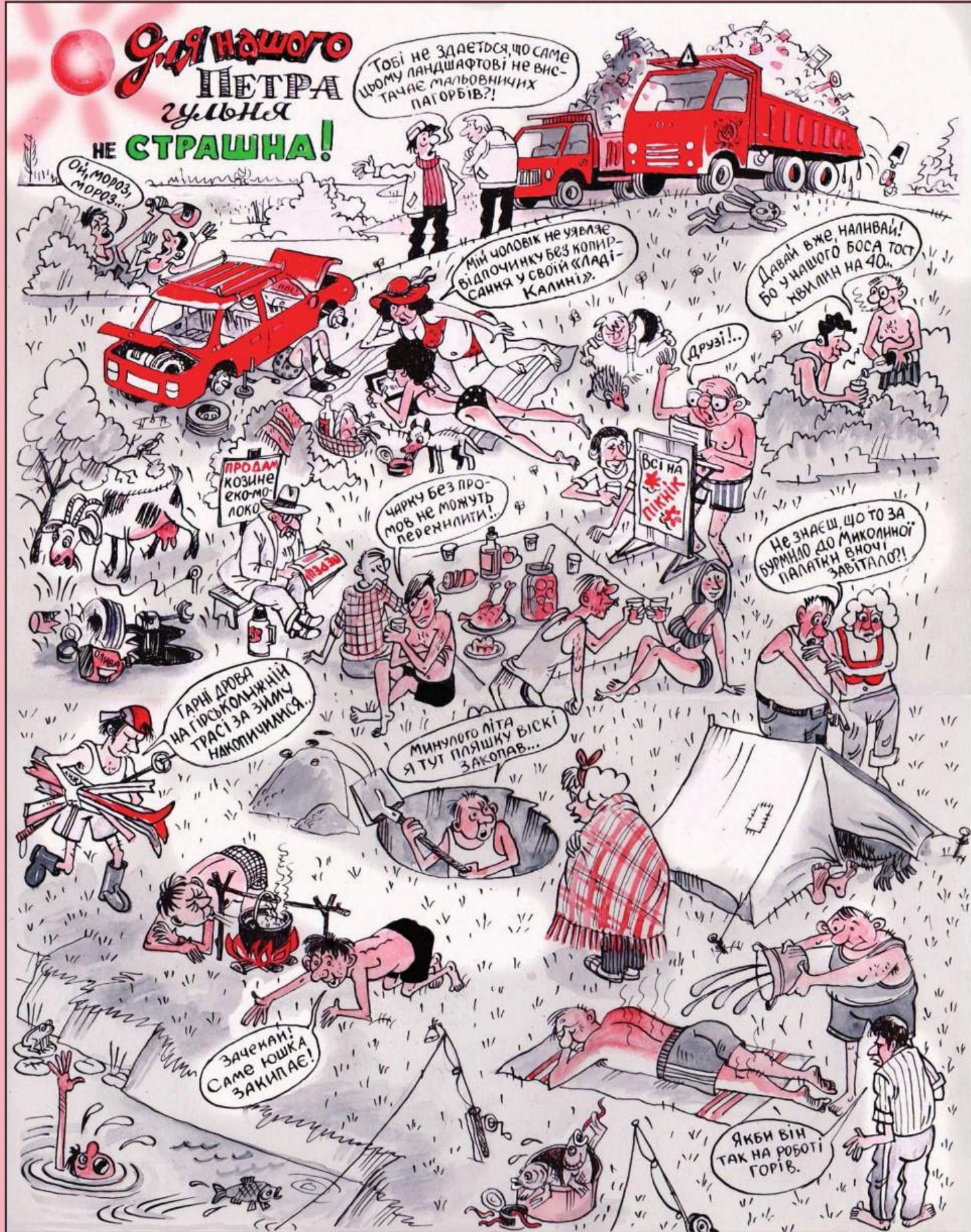
Підписано до друку 09.06.2017 р.

Формат 60х84 /8. Виходить 1 раз на місяць.

Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

© Перець. Весела республіка. 2017

**СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ
РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:**

Автономна Республіка Крим — вакансія
Вінницький — Леонід КУЦІЙ
Волинський — Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський — Василь ШАРОЙКО
Донецький — Павло КУЩ
Житомирський — Василь ДАЦЮК
Закарпатський — вакансія
Запорізький — Пилип ЮРИК

Івано-Франківський — Микола САВЧУК
Київський — Аркадій МУЗИЧУК
м. Київ — Тарас КІНЬКО
Кіровоградський — Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський — Павло КУЩ
Львівський — Олег КАЧАН
Миколаївський — Василь ПІДДУБНЯК
Одеський — Дмитро ШУПТА
Полтавський — Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський — Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський — Петро ТОВСТУХА

Тернопільський — Ярослав БОРСУК
Харківський — Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський — Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький — Олексій ТИМОШУК
Черкаський — Сергій НОСАНЬ
Чернівецький — Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський — Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса — 01103, м. Київ, а/с 67
Електронна пошта — perets.vlaskor@ukr.net